

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ Ο΄
ΙΟΥΝ.-ΙΟΥΛ. 2015
ἄρ. Φύλ. 834-835

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχος 834-835, ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2015

Ιδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδοτης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

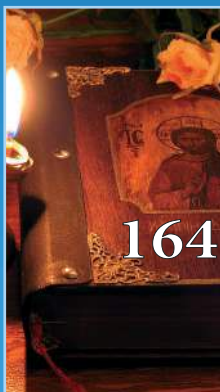
**Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:**
«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
**Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού**
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Καλό καλοκαίρι!	163
Καντό θέμα ή αγάπη.....	164
«Τὰ κύματα τῆς χάριτός Σου σιωπῆσαί με ἐποίησαν...»	167
Ψαλμός 125ος: Δάκρυα καί χαρά.....	168
Άσκητική καί δημογραφικό	170
Λογική καί ἠθική.....	172
Ἐπὶ τῷ ρήματί Σου χαλάσω τὸ δίκτυον (ποίημα)	174
Βιβλιοπροτάσεις.....	175
Ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς.....	176
Τὸ ὀλοκαύτωμα τοῦ Δικώμου- Κυριάκος Μάτσης	178
Οἱ φυσικοὶ νόμοι καί οἱ ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου	180
Τὸ κλειδί (διήγημα).....	183
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος	185
Σεισμοί... Σεισμοὶ	188
Συζητώντας τὰ γεγονότα.....	190

ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

Διπλό τό τεῦχος αὐτό, καλύπτει τούς δύο πρώτους μήνες τοῦ καλοκαιριοῦ κι εὐχόμαστε, ἀγαπητοί φίλοι, νά σᾶς βρεῖ χαρούμενους καί νά σᾶς συντροφεύσει στίς διακοπές σας.

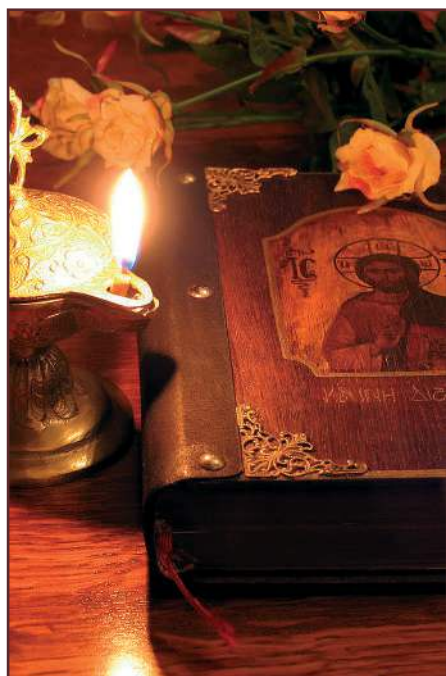
Όλοι μας περιμένουμε νά ζήσουμε μία ἀνάπαυλα τό καλοκαίρι. Κι εἶναι πράγματι ἡ ἐποχή αὐτή μιᾷ πρόσκληση ἀλλά καί πρόκληση γιά ἀναψυχή, γιά μία -ἔστω καί σύντομη- διακοπή τοῦ κόπου τῆς καθημερινότητος. Ἄν οἱ μηχανές χρειάζεται κάπου-κάπου νά διακόπτουν τή λειτουργία τους γιά νά γίνει ἡ σχετική τροφοδοσία καί συντήρηση, πολύ περισσότερο ὁ ἄνθρωπος. Κάθε ἄνθρωπος, ὄν λογικό, σκεπτόμενο, προικισμένο μέ θέληση καί συναίσθημα, ἔχει ὄχι ἀπλῶς δικαίωμα, ἀλλά καθήκον νά ἀναπαυθεῖ. Ἀποτελεῖ γι' αὐτόν ἀνάγκη ὑπαρξιακή ἢ δυνατότητα γιά ξεκούραση, γιά ἀνανέωση καί ἀνασύνταξη τῶν δυνάμεών του, σωματικῶν καί ψυχικῶν.

Τυρίζοντας πίσω, στήν ἀρχή τῆς ἱστορίας μας, διαπιστώνουμε ὅτι εἶναι φυτεμένη ἀπό τόν ἴδιο τόν Δημιουργό μέσα μας αὐτή ἡ ἀνάγκη. Ὅπως Ἐκεῖνος «κατέπαυσε τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ» (Γε 2,2), θέλει καί τά πλάσματά του νά ἔχουν κάποια κατάπαυση ὄχι μόνο στόν ἐβδομαδιαῖο κύκλο, μέ τήν ἀργία τῆς Κυριακῆς, ἀλλά καί μέσα στόν ἐτήσιο, μέ τίς γιορτές καί τίς διακοπές.

Βέβαια, ὁ σημερινός ἄνθρωπος, πού μέ μία αὐτοκαταστροφική, θά ἔλεγα, μανία ἔφθασε νά νομοθετεῖ τήν κατάργηση τῆς Κυριακῆς ἀργίας, καί τίς καλοκαιρινές διακοπές του κακοποιεῖ: τίς καταργεῖ ἢ τίς σπαταλᾷ ἀπερίσκεπτα, ὅταν δέν τίς καθιστᾷ ἐπιζημία. Παρασυρμένος ἀπό τήν ἀπληστία δέν βρίσκει χρόνο νά ξεκουρασθεῖ. Κι ὅταν τό ἐπιχειρεῖ, σκοτισμένος ἀπό τήν ὑλιστική φιλοσοφία του ἐκδραπνᾶται μονομερῶς στή σωματική ξεκούραση ἀδιαφορώντας γιά τήν ἀναψυχή, τῆς ψυχῆς τήν ξεκούραση. Ἐκφυλίζει τήν ψυχαγωγία σέ διασκέδαση, τσαλακώνει τήν ψυχή καί καταπονεῖ τό σῶμα του, μέ ἀποτέλεσμα μετά τή διασκέδαση νά νιώθει τήν ἀνάγκη... ἀνάπαυσης. Δέν ἀναπαύεται ἐκεῖνος πού ξεκουράζει μόνο τό σῶμα. Εἶναι σάν νά περιποιηθῇ τή γλάστρα καί ἄφησε μαραμένο κι ἀπότιστο τό λουλούδι.

Μήν ἀδιαφορήσουμε γιά τό λουλούδι τῆς ψυχῆς μας τοῦτο τό καλοκαίρι, μήν τό ἀδικήσουμε. Ἄς σταματήσουμε γιά λίγο τήν πολύβουη καί πολυδάπανη κίνησή μας μέσα στή φλυαρία τῶν γεγονότων. Νά σταθοῦμε χωρίς βιάση κάτω ἀπό τόν ἑναστρο οὐρανό, μπρός στήν ἀπεραντοσύνη τῆς θάλασσας, στή δροσιά τοῦ δάσους, στήν κατανυκτική ἀτμόσφαιρα ἐνός ναοῦ ἢ στήν ἡσυχία τοῦ δωματίου μας. Νά μιλήσουμε μέ τήν ψυχή μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Νά ἀκούσουμε τή φωνή του μελετώντας τόν αἰώνιο λόγο του, νά λάβουμε τήν ἀγιαστική χάρη πού μᾶς προσφέρει ἡ ὀρθόδοξη λατρεία μας. Αὐτό μπορεῖ νά μᾶς ξεκουράσει καί ἀνανεώσει ἀληθινά, νά δώσει νέο νόημα ὄχι μόνο στίς καλοκαιρινές μας διακοπές ἀλλά καί στήν ὑπαρξή μας ὅλη. Σᾶς τό εὐχόμαστε!

Καυτό θέμα ή αγάπη

‘Υπάρχουν
πολύ κοντινοί
συνάνθρωποί μας
τούς όποιους
ξεχνάμε
ν’ αγαπήσουμε
ή τούς αγαπούμε
μ’ έναν τρόπο...
στόν όποιο
καθόλου
δέν αναπαύεται
ό Θεός.

Πολλά άσφαλώς είναι τά θέματα πού μās άπασχολούν· προσωπικά, οίκογενειακά, επαγγελματικά, έθνικά, κοινωνικά κτλ. Όσο, δέν θά διαφωνήσετε, νομίζω, όυ ένα από τά πío «καυτά» -άν όχι τό πρώτο- πού άφορā άμεσα στήν επιβίωσή μας μέσα στήν ανθρωπίνη κοινωνία είναι οί διαπροσωπικές μας σχέσεις: Πώς βλέπω τόν άλλο, τί σκέπτομαι γι’ αυτόν, ποιά σχέση έχω μαζί του; Άπό αυτό εξαρτάται τόσο ή προσωπική μου ισορροπία όσο και ή άρμονία του περιβάλλοντός μου, τής κοινωνίας γενικότερα.

Όσο κι αν φαίνεται αληθινή και επιβεβαιώνεται καθημερινά ή άποψη του Σάρτρ όυ «Ό άλλος είναι ή κόλασή μου», δέν μπορεί νά γίνει καθοδηγητική, εκτός αν επιθυμούμε νά εγκαταστήσουμε όντως τήν κόλαση στήν γή μας. Μία άπλή ανάγνωση τής άγίας Γραφής άρκει γιά νά μās «άνοίξει τά μάτια», νά μās πείσει όυ ό άλλος δέν είναι αναγκαστικά έχθρός, δέν είναι άκόμη άπρόσωπος· είναι όν σάν κι έμένα, συνοδοιπόρος μου· είναι ό πλησίον μου, ό αδελφός μου.

Καταρχήν, κάθε άνθρωπος είναι πλάσμενος όπως κι εγώ «κατ’ εικόνα Θεού», πού σημαίνει όυ είναι προικισμένος μέ τά χαρίσματα του Θεού: σκέπεται, αποφασίζει, ενεργεί, θέλει, είναι έλεύθερος. Δέν είναι, λοιπόν, ένα τυχαίο όν, αλλά μία προσωπικότητα μέ άρετές και χαρίσματα θαυμαστά. Είναι μάλιστα προορισμένος νά αναπτύξει αυτές τίς θεϊκές δωρεές, γιά νά εκπληρώσει τόν σκοπό τής ύπάρξεώς του, τό «καθ’ όμοίωσιν Θεού». Όλοι έχουμε έναν κοινό σκοπό· νά όμοιωθοῦμε μέ τόν Θεό.

Τὴν εἰκόνα του βλέπει ὁ Θεός σὸν κάθε ἄνθρωπο. Γι' αὐτό «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι» (Α΄ Τι 2,4), ὅλους νὰ τοὺς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας, ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο, πνευματικό καὶ σωματικό, πού μᾶς κληροδότησαν οἱ πρωτόπλαστοι πρόγονοί μας. Γιά νὰ πραγματοποιηθεῖ ὅμως ἡ σωτηρία ὀφείλει ὁ καθένας προσωπικά νὰ προσλάβει τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, νὰ συνεργασθεῖ μαζί του καὶ πρωτίστως νὰ τὸν μιμηθεῖ στὴν ἀγάπην. Νὰ ἀγαπᾷ ὅλους, κατὰ τὸ δυνατόν ἀδιάκριτα, ἀνυπόκριτα καὶ ἀπέραντα, ὅπως Ἐκεῖνος, πού «τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Μθ 5,45).

Ἐφαρμόζοντας αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ στοὺς πιστοὺς: «μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος» (Φι 2,4). Τεκμηριώνει δέ τὸ παράγγελμά του ἀναφέροντας τὸ συγκλονιστικό παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν ἐνδιαφέρθηκε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του, νοιάστηκε τοὺς ἀνθρώπους. Δέν ἀρκέσθηκε στὴν θεϊκὴ του μακαριότητα, ἀλλὰ «ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών» (Φι 2,7) καὶ ἔγινε «ὑπὸ πᾶκος μέχρι θανάτου» καὶ μάλιστα σταυρικοῦ, γιὰ μένα, γιὰ σένα, γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο.

Ἐπίμονα ἀναφέρεται στὸ θέμα τῆς ἀγάπης ἐπίσης ὁ θεολόγος καὶ μαθητὴς τῆς ἀγάπης εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Ἀπερίφραστα ἀποφαίνεται ὅτι ὅποιος δέν ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφὸ παραμένει στὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου (βλ. Α΄ Ἰω 2,9). Γι' αὐτὸν δέν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός! Ἡ ἔλ-

λειψη ἀγάπης τὸν καθιστᾷ ἀνθρωποκτόνο, δηλαδὴ φονιά (βλ. Α΄ Ἰω 3,15). Δέν ἔχει σημασία πού δέν θὰ τὸν συλλάβει ἡ ἀστυνομία καὶ κανένα δικαστήριο δέν θὰ τὸν καταδικάσει. Τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως θὰ καταδικαστεῖ ὡς φονιάς, διότι στὰ μύχια τῆς ὑπαρξῆς του ἔμπηξε τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά τοῦ ἀδελφοῦ του, στοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπο ὀφείλε νὰ βλέπει τὸν Θεό. Τί σημασία ἔχει ἡ κρίση τοῦ κόσμου ὅταν μᾶς καταδικάζει τοῦ Θεοῦ ἡ κρίση;

Καὶ γιατί εἶναι τόσο σημαντικό νὰ ἀγαπᾶμε τοὺς ἀδελφούς; Διότι, λέει πάλι ὁ Ἰωάννης, ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη (Α΄ Ἰω 4,8). Θέλεις νὰ γνωρίσεις τὸν Θεό; Πρέπει νὰ μάθεις νὰ ἀγαπᾷς ὅχι μόνο τὸν Θεό πού δέν βλέπεις, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνθρωπο, αὐτὸν πού βλέπεις. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος χαρακτηρίζει ὡς πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολὴ τὸ «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου» καὶ δεύτερη ὁμοία, δηλαδὴ ἴσης ἀξίας, τὸ «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (Μρ 12,30.31). Δέν ξεχωρίζεται ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό ἀπὸ ἐκείνη πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ἐπομένως, ἀκόμη καὶ ἂν τηρήσουμε ὅλες τὶς ἐντολές, ἂν εἴμαστε κατὰ πάντα εὐσεβεῖς, ἀλλὰ δέν ἀγαποῦμε, δέν συγχωροῦμε τὸν πλησίον, σφάλλουμε ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ δέν πρόκειται νὰ λάβουμε συγχώρεση, προειδοποιεῖ ὁ Κύριος.

Προσοχὴ, ὅμως, διότι συνήθως γίνεται ἓνα λάθος. Ὅταν μιᾶμε γιὰ πλησίον, γιὰ συνάνθρωπο, ἡ σκέψη μας πάει σὲ φίλους, γνωστούς, ξένους, σὲ διάφορα πρόσωπα πού ἔχουν ἀνάγκη ἐλεημοσύνης. Ὑπάρχουν ὅμως πολὺ πιό κοντινοὶ συνάνθρωποι μας τοὺς ὁποί-

ους ξεχνάμε νά αγαπήσουμε ἢ τοὺς ἀγαποῦμε μέ ἓναν τρόπο ἄρρωστο, ἰδιοτελῆ, στόν ὁποῖο καθόλου δέν ἀναπαύεται ὁ Θεός. Νά, μερικές περιπτώσεις παρεξηγημένων πλησίων:

Οἱ γονεῖς, ἔναντι τῶν ὁποίων ὡς παιδιά μόνο ἀπαιτήσεις προβάλλουμε συνήθως, εἶναι καί αὐτοί εἰκόνες Θεοῦ, πολῖτες τῆς βασιλείας του. Ξεχνάμε ὅτι ὁ πατέρας, ἡ μάνα μας, δέν εἶναι μόνο ὁ γονιός μας, τόν ὁποῖο ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ συνιστᾷ νά τιμοῦμε (᾽Εξ 20,12). Εἶναι ἐπίσης ἓνας ἄνθρωπος πού ἔχει προοπτική νά βασιλεύσει στόν οὐρανό μαζί μέ τόν Θεό. Τοῦ ὀφείλουμε σεβασμό, σάν νά πρόκειται γιά τόν ἴδιο τόν Θεό, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος βεβαιώνει ὅτι «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Μθ 25,40).

Τά παιδιά μας, πού συνήθως τά ὑπολογίζουμε ὡς κτῆμα καί προέκταση τοῦ ἑαυτοῦ μας, εἶναι καί αὐτά ὁ πλησίον, ὁ Χριστός δίπλα μας. Ἔχουμε εὐθύνη οἱ γονεῖς νά μὴν τά ἀποκλείσουμε ἀπό τό αἰώνιο μέλλον, τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, γιά τήν ὁποία Ἐκεῖνος τά ἔπλασε. «Οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλ' ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφ 6,4), συνιστᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Μὴν τοὺς ἐμπνέετε τό δικό σας θέλημα, ἀλλά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δικά του εἶναι καί ἔχετε εὐθύνη κοντά του νά τά ὀδηγήσετε. Τότε θά τά ἔχετε καί κοντά σας πραγματικά, συγκοινωνοὺς καί συμμετόχους στήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Πλησίον ἐπίσης εἶναι ὁ ἢ ἡ **σύζυγος**: Τό κάθε μέλος τῆς συζυγίας στόν

χριστιανικό γάμο δέν εἶναι ἀνταγωνιστής οὔτε ἀπλῶς συνεταῖρος σέ μία σύμβαση πού ἔκανε μέ τό ἄλλο μέλος. Εἶναι συνάνθρωπος, πνευματικός ἀδελφός. Εἶναι ἀστεῖο νά συμπονᾷ τόν φτωχό τῆς γειτονιάς καί νά μὴν πονᾷ γιά τόν ἢ τήν σύζυγό σου.

Καί γιά νά παραλείψω ὅλες τίς ἄλλες περιπτώσεις ἔρχομαι στήν πιά δύσκολη περίπτωση συνανθρώπου. Εἶναι ὁ **ἐχθρός** μας. Βρίσκεται ἀπέναντί μας, μᾶς ἀδίκησε, μᾶς ἔβλαψε. Ὡστόσο, ἔχουμε εὐθύνη καί γι' αὐτόν, νά μπεῖ στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τό παράδειγμα μᾶς τό δίνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Ἡ τελευταία προσευχή του, λίγο πρὶν παραδώσει τό πνεῦμα του ἐπάνω στόν σταυρό, ἦταν γιά τοὺς σταυρωτές του! Ἄν δέν μάθουμε ὅχι ἀπλῶς νά συγχωροῦμε, ὅπως ὑποσχόμαστε ἀπαγγέλλοντας τήν Κυριακή προσευχή, ἀλλά νά ἀγαποῦμε καί τοὺς ἐχθρούς μας, δέν ξέρουμε τί θά πεῖ Θεός, δέν ἔχουμε σχέση μαζί του!

Τό θέμα εἶναι καυτό, ἀλλά καί πολύ ἀπλό: Αὐτοὺς πού εἶναι δίπλα μας ἢ στέκουν ἀπέναντί μας, πρέπει νά μάθουμε νά τοὺς ἀγαποῦμε. Αὐτό προάγει τίς διαπροσωπικές μας σχέσεις, μᾶς καθιστᾷ εὐάρεστους στόν Θεό καί μᾶς ἀποδεικνύει γνήσια παιδιά του.

Εὐ. Ἀλ. Δάκας

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Ἐξωκκλήσι στή Σαντορίνη

«Τὰ κύματα τῆς χάριτός Σου σιωπῆσαί με ἐποίησαν...»

Ἦρθα κι ἀπόψε στὸν ναό Σου,
στὸν φυσικό ναό Σου, Δημιουργέ τῶν ἀπάντων,
στάθηκα στήν πλαγιά κι ἀγνάντευα τή θάλασσα·
τή θάλασσα πού τόσο μοῦ μιᾶ μέ τό ἄφθογγο μουρμουρητό της
καί τήν τόσο εὐγλωττη σιωπή της...
Μοῦ μιᾶ γιά τήν ἄβυσσό Σου καί τήν ἄβυσσό μου...
Τοῦτο τό ἀπογιόμα, μπρός στήν ἀπεραντοσύνη τῆς ἀγάπης Σου
στέκεται τό ἀσύνορο τῆς ψυχῆς μου...
καί κράζει ὁ κουρασμένος ἑαυτός μου
κάτω ἀπό τό βάρος τοῦ ἀνεξήγητου ἐγώ μου:
«ἄβυσσος -γήινη, χωμάτινη, τυραννική-, ἄβυσσον -θεϊκή- ἐπικαλεῖται»...
καί ἡ βουβή κραυγή ἔγινε δάκρυ, τό δάκρυ προσευχή...
Κι ἔμεινα νά ἀφουγκρασθῶ, λές, τήν ἀπάντηση
καί ἄκουσα μόνο τόν ψίθυρο τῶν κυμάτων,
πού ἀκούραστα, ὑπάκουα χαϊδεύουν τήν ποδιά τῆς γῆς...
Κι ἦρθε, ἀπόκριση θαρρῶ, στὸν νοῦ ἡ προσευχή τῶν ἀγίων Σου:
Ἀπέραντε Κύριε,
«τὰ κύματα τῆς χάριτός σου σιωπῆσαί με ἐποίησαν»...
Καί σώπασε ἡ κραυγή, γαλήνεψε ἡ σκέψη,
ὁ νοῦς βυθίστηκε σέ νάματα θεῖα...
Τά κύματα τῆς χάριτός Του, πότε θωπεύοντας,
πότε σμιλεύοντας τόν ἀτίθασο ἑαυτό μου, «σιωπῆσαί με ἐποίησαν»...
Κι ἔνιωσα τότε τήν ἄβυσσό μου νά μικραίνει
καί νά χωρᾷ στή δική Σου, ἀχώρητε Κύριε!
Κι ἔγινε ἡ προσευχή κραυγή ἐκεῖ,
μπρός στὸν καθρέφτη τῆς μεγαλοσύνης Σου, τῆς θάλασσας:
«Κύριε, ἅς χαθῶ στήν ἄβυσσό Σου,
κι ἅς μὴν καταποντιστῶ στὰ ἀβυσσαλέα βάθη τοῦ ἑαυτοῦ μου...».

Δ. Καλογεράκη

Ψαλμός 125ος: Δάκρυα καί χαρά

Όπως φαίνεται από τό περιεχόμενό του, ὁ 125ος ψαλμός εἶναι τό τραγούδι πού τραγούδησαν εὐγνώμονα οἱ πρῶτοι Ἰουδαῖοι πού ἐπέστρεψαν ἀπό τήν Βαβυλώνια Αἰχμαλωσία στήν πατρίδα τους. Ἐκφράζει τήν εὐφροσύνη τῆς καρδιάς τους (στ. 1-3) ἀλλά καί μία θερμή παράκληση (στ. 4-6): Νά ὁλοκληρωθεῖ ἡ χαρά τους μέ τήν ἐπάνοδο καί τῶν ὑπόλοιπων συμπατριωτῶν τους.

Κείμενο

1. Ἐν τῷ ἐπιστρέφαι Κύριον τήν αἰχμαλωσίαν Σιών ἐγενήθημεν ὥσει παρακεκλημένοι.

2. Τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τό στόμα ἡμῶν καί ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλλιάσεν. Τότε ἐροῦσιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν· ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' αὐτῶν.

3. Ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μεθ' ἡμῶν, ἐγενήθημεν εὐφραινόμενοι.

4. Ἐπίστρεψον, Κύριε, τήν αἰχμαλωσίαν ἡμῶν ὡς χειμάρρους ἐν τῷ νότῳ.

5. Οἱ σπεύροντες ἐν δάκρυσιν ἐν ἀγαλλιάσει θριοῦσι.

6. Πορευόμενοι ἐπορεύοντο καί ἔκλαιον βάλλοντες τὰ σπέρματα αὐτῶν· ἐρχόμενοι δέ ἤξουσιν ἐν ἀγαλλιάσει αἶροντες τὰ δράγματα αὐτῶν.

Μετάφραση

1. Όταν ἐπέστρεψε ὁ Κύριος τοὺς αἰχμαλώτους στήν Σιών, νιώσαμε τόσο παρηγορημένοι!

2. Τότε χόρτασε τό στόμα μας χαρά καί ἡ γλῶσσα μας ἀγαλλίαση, τότε μέ τό δίκιο τους εἶπαν οἱ ἔθνικοι: Μεγάλα πράγματα ἔκανε ὁ Κύριος γιά χάρη τους.

3. Ναί, μεγάλα πράγματα ἔκανε ὁ Κύριος γιά χάρη μας. Νιώσαμε εὐφροσύνη.

4. Κύριε, ἐπίστρεψε τοὺς αἰχμαλώτους σάν χειμάρρους πού κυλᾶνε πρός τόν νότο.

5. Αὐτοί πού μέ τὰ δάκρυά τους σπέρνουν, μέ ἀγαλλίαση θερίζουν.

6. Πορεύονταν μακριά καί ἔκλαιγαν, ρίχνοντας ἔτσι τὰ σπέρματά τους· θά ἐπιστρέψουν πίσω μέ ἀγαλλίαση μαζεύοντας τὰ χερόβολά τους.

Τό διάταγμα τοῦ βασιλιᾶ τῶν Περσῶν Κύρου τό 538 π.Χ. ξεπερνοῦσε κάθε προσδοκία: Ἦδινε ἄδεια στοὺς ἰουδαίους αἰχμαλώτους νά ἐπιστρέψουν στήν πατρίδα τους, παίρνοντας μάλιστα μαζί τους ὅλα τὰ ἱερά σκεύη πού

εἶχε ἀρπάξει ἀπό τόν Ναό ὁ Ναβουχοδονόσορ (βλ. Ἔσ Α' 2,1-25)! Πῶς, λοιπόν, νά μήν τραγουδοῦν οἱ Ἰουδαῖοι; Πῶς νά μήν ψάλλουν εὐγνώμονα στόν Θεό; Κάποιοι ἴσως μιλοῦν γιά ἀστάθμητους παράγοντες πού ἄλλαξαν τήν ροή

τῆς ἱστορίας. Οἱ πιστοὶ Ἰουδαῖοι ὁμῶς τραγουδοῦν· *ἐν τῷ ἐπιστρέφει Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών*. Νιώθουν πῶς ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τοὺς πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοὺς ξανάφερε στὴν *Σιών*, στὴν ἱερὴ πόλη τῶν πατέρων τους! Ἐνῷ αὐτοὶ ἐκλαιγαν καὶ θρηνοῦσαν μακριὰ στὰ ξένα χώματα, τώρα ὁμολογοῦν· *ἐγενήθημεν ὥσει παρακεκλημένοι*. Παρηγορήθηκαν πολὺ, ὅπως δηλώνει τὸ *ὥς*, πού κατὰ τὸν Θεοδώρητο εἶναι ἐδῶ «ἐπιτάσεως σημαντικόν».

Πλημμύρισε ἡ καρδιά τους ἀπὸ παρηγοριά καὶ ξεχείλισε σέ τραγούδι χαρᾶς· *τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα ἡμῶν καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλλιάσεως*. Ὁ συνωνυμικός παραλληλισμός (χαρᾶς -ἀγαλλιάσεως, τὸ στόμα- ἡ γλῶσσα) τονίζει τὸ νόημα τῆς φράσης: Ἡ εὐφροσύνη τῆς καρδιάς τους ἐκδηλώθηκε μέ λόγια ἀγαλλίασης.

Καὶ ἡ εὐτυχία τους ἀποκτᾷ ἓνα ἰδιαίτερο χρῶμα καὶ νόημα, διότι ἡ ἐπάνοδος τους στὰ Ἱεροσόλυμα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ δοξασθεῖ τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, νὰ ὁμολογήσουν τὴν δύναμή του ἀκόμη καὶ οἱ εἰδωλολάτρες. Διαδόθηκε παντοῦ ἡ εἰδηση τῆς ἐπιστροφῆς τους καὶ ἔγινε θέμα συζητήσεως. Παραδέχτηκαν οἱ εἰδωλολάτρες καὶ θὰ τὸ ὁμολογοῦν, ὅτι ὁ Θεός ἔκανε μεγάλα θαύματα γιὰ τὸν λαό του· *τότε ἐροῦσιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν· ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' αὐτῶν*.

Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἀπαντοῦν· *ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' ἡμῶν, ἐγενήθημεν εὐφραινόμενοι*. Ναί, πραγματικά, ὁ Θεός ἔκανε μεγάλα θαύματα γιὰ χάρη μας καὶ μετέβαλε τὸν καημὸ καὶ τὴν πίκρα μας σέ εὐφροσύνη!

Κάτι ἀκόμη ὁμῶς σκιάζει τὴν χαρά τους. Πονοῦν βαθιά μέσα τους γιὰ τοὺς

Ἰουδαίους πού παραμένουν στὴν χώρα τῆς αἰχμαλωσίας. Δέν τοὺς ἐμποδίζει πλέον ἡ ἐξουσία νὰ ἐπιστρέψουν. Ἐν-τούτοις, ὀρθώνονται ἄλλα ἐμπόδια, πού φαίνονται γιὰ μερικοὺς ἀνυπέρβλητα: ἐνδοιασμοί, καχυποψίες, ἀνησυχίες γιὰ τὸ μέλλον. Ὅσοι εἶχαν κάπως τακτοποιηθεῖ δίσταζαν νὰ χάσουν τὸ βόλεμά τους καὶ νὰ ριχτοῦν σέ νέες περιπέτειες.

Πονοῦν οἱ εὐσεβεῖς Ἰουδαῖοι. Δέν χορταίνουν τὴν χαρά τους δίχως τοὺς ἀδελφούς τους. Καταφεύγουν, λοιπόν, καὶ πάλι στὸν Κύριο καὶ κάνουν τὸν πόνο τους θερμὴ παράκληση: *Νὰ φέρει αὐτός πίσω καὶ τοὺς ὑπόλοιπους αἰχμαλώτους· ἐπίστρεψον, Κύριε, τὴν αἰχμαλωσίαν ἡμῶν ὡς χειμάρρους ἐν τῷ νότῳ* (στ. 4). Σάν τὸ νερό τοῦ χειμάρρου πού κυλᾷ πρὸς τὸν νότο ἢ -κατὰ τὴν ἑρμηνεία τοῦ Θεοδωρήτου- ὅπως ὁ νοτιάς λειώνει τὰ χιόνια στὰ βουνά καὶ ὀρητικά κυλοῦν σάν χεῖμαρρος, ἔτσι νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τὴν Βαβυλώνα στὰ Ἱεροσόλυμα ὅλοι οἱ αἰχμάλωτοι Ἰουδαῖοι.

Γλυκαίνει τὸν πόνο ἡ ἐλπίδα. Πολλές φορές ὁ Θεός μετέβαλε τὰ δάκρυά τους σέ ἀλαλαγμούς χαρᾶς! Πολλές φορές τοὺς κατέπληξε μέ τὴν ἀγάπη του! Αὐτὴ τὴν ἐμπειρία καταθέτει ὁ ψαλμωδός λέγοντας· *οἱ σπεύροντες ἐν δάκρυσιν ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι* (στ. 5). «Καθολικὸς δὲ ὁ λόγος, πᾶσι τοῖς ἐν πειρασμοῖς ἀρμόζων», σημειώνει ὁ Ζιγαβηνός. Ὁ λόγος αὐτός ἔχει γενικὴ ἰσχὺ· ἀρμόζει σέ ὅλους ὅσοι ἀντιμετωπίζουν πειρασμούς.

Τὸν εἶδαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ ἐφαρμόζεται καὶ σ' αὐτὸ τὸ κομμάτι τῆς ἱστορίας τους. Καθὼς σύρονταν αἰχμάλωτοι στὴν ἐξορία, ἐκλαιγαν, ἀλλὰ κι ἔσπερναν τὰ σπέρματα τῆς προσευχῆς τους· *πορευόμενοι ἐπορεύοντο καὶ ἐκλαιον*

βάλλοντες τὰ σπέρματα αὐ-
τῶν. Μέσα στὸν πόνο τους
δὲν ἔχασαν τὴν ἐλπίδα τους
στὸν Θεό. Τὴν ἔκαναν δέηση,
θερμὴ ἱκεσία· τὴν πότισαν μέ-
τὰ δάκρυά τους. Καὶ νά, ἔ-
φτασε ἡ ὥρα νά ἐπιστρέψουν·
ἐρχόμενοι δὲ ἤξουσιν ἐν ἀγαλ-
λιάσει αἶροντες τὰ δράγματα
αὐτῶν. Κρατοῦν πλέον γεμά-
τοι ἀγαλλίαση τὰ δεμάτια τοῦ
θερισμοῦ τους, τὸν καρπὸ τῆς
δακρύβρεχτης ἐκείνης σπορᾶς.
Ἔτσι, εἶναι σίγουροι ὅτι θά
ἀξιωθοῦν νά χαροῦν καὶ τὴν
ἐπιστροφή τῶν ὑπόλοιπων Ἰ-
ουδαίων. Ὁ Κύριος θά ἱκα-
νοποιήσῃ κι αὐτὸ τὸ αἴτημά
τους. Πραγματικά, στὴν ἱστο-
ρία ἀναφέρεται ὅτι ἡ ἐπιστρο-
φή τῶν Ἰουδαίων ἔγινε σὲ διά-
φορες φάσεις, μέ ἀρχηγούς
ἀντίστοιχα τὸν Ζοροβάβελ,
τὸν Ἑσδρα καὶ τὸν Νεεμία.

Χρειάζονται οἱ σπόροι τὴν
βροχή γιὰ νά καρποφορή-
σουν. Χρειάζεται καὶ ἡ ψυχὴ
τὰ δάκρυα γιὰ νά φέρει καρπὸ.
«Πρέπει πρῶτα νά κουρα-
σθοῦμε καὶ νά ταλαιπωρηθοῦ-
με», διδάσκει ὁ ἅγιος Χρυσό-
στομος, «καὶ ἔπειτα νά ζητοῦ-
με ἄνεση». Δὲν πρέπει νά δυσ-
ανασχετεῖ αὐτὸς πού θλίβε-
ται, κατὰ τὸν ἅγιο πατέρα, κι
ἂν ἀκόμη πολλά λυπηρὰ τοῦ
συμβαίνουν· νά περιμένει πάν-
τοτε τὸν καιρὸ τοῦ θερισμοῦ,
τὸν καρπὸ τῆς θλίψεως του!

† Στέργιος Ν. Σάκκος

Ἀσκητικὴ καὶ δημογραφικὸ

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα ἐθνικὸ μας πρόβλημα
σήμερα δὲν εἶναι οὔτε τὰ οἰκονομικά μας ἐλ-
λείμματα οὔτε οἱ ἀπάνθρωπες φοβέρες τῶν
ἀδίστακτων δυτικοευρωπαίων. Εἶναι πάνω ἀπ'
ὅλα ἡ ὑφιστάμενη ἤδη δημογραφικὴ μας συρ-
ρίκνωση καὶ ἡ ἐπιχειρούμενη τελευταίως ἀλ-
λοίωση τῆς δημογραφικῆς μας ὁμοιογένειας.

Στὶς ἡμέρες μας, δυστυχῶς, ἡ δημογραφι-
κὴ εἰκόνα τῆς πατρίδας μας ἔχει περιέλθει σὲ
κατάσταση τραγικὴ! Τὸ βεβαιώνουν τὰ ἴδια τὰ
γεγονότα:

- Πέρυσι, γιὰ πρώτη φορά στὰ χρονικά
τῆς σύγχρονης ἱστορίας μας, οἱ θάνατοι ἦσαν
περισσότεροι ἀπὸ τίς γεννήσεις.

- Γιὰ τὴν ἀπλὴ καὶ μόνο διαδοχὴ τῶν γε-
νεῶν καὶ ὄχι βεβαίως γιὰ τὴν αὔξησιν τοῦ πλη-
θυσμοῦ ἀπαιτεῖται ἓνας δείκτης γεννητικό-
τητας τουλάχιστον 2,1. Σήμερα, ὁ δείκτης
αὐτὸς στὴν πατρίδα μας, συμπεριλαμβανομέ-
νων ἀκόμα καὶ τῶν τοκετῶν ἀπὸ μητέρες ἄλλο-
δαπές, εἶναι στό 0,9. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ πλη-
θυσμὸς τῆς χώρας μας ὄχι μονάχα μειώνεται
δραματικά, ἀλλὰ καὶ ἀλλοιώνεται δημογραφικά
καὶ πολιτισμικά ὡς πρὸς τὴν ὁμοιογένεια καὶ τὴ
συνότητά του.

- Στὰ δημοῦσια μαιευτήρια τῶν Ἀθηνῶν οἱ

τοκετοί τῶν ἄλλοδαπῶν μητέρων, σέ ἀ-
πόλυτους ἀριθμούς, ἔχουν ξεπεράσει
τούς τοκετούς τῶν Ἑλληνίδων.

● Οἱ λαθραίως κατά χιλιάδες εἰσερ-
χόμενοι στήν πατρίδα μας Ἀφρικανοί
καί Ἀσιάτες, στήν πλειονότητά τους, εἴ-
ναι νέοι ἄνθρωποι καί μάλιστα μουσουλ-
μάνοι στό θρήσκευμα, μέ ὅ,τι αὐτό συν-
επάγεται πάνω στό ζωικότατο θέμα τοῦ
δημογραφικοῦ μας μαρασμοῦ.

● Ἡ ἀρμόδια στατιστική ὑπηρεσία
τῆς Ε.Ε., μέ δεδομένο τούς σημερινούς
δεῖκτες γεννητικότητας, μάς δίνει ἓνα
ὄριο ἐπιβίωσης, ὡς ἔθνους, τό πολύ μέ-
χρι 65 χρόνια.

Μπροστά σ' αὐτήν τήν πρόκληση τοῦ
δημογραφικοῦ μας ἀφανισμοῦ, τί ἔχου-
με πράξει ὡς λαός; Ἡ ἀπάντηση εἶναι
ὅτι, δυστυχῶς, δέν ἐπράξαμε σχεδόν τί-
ποτε τό οὐσιαστικό. Καί ὄχι μόνον ὀλιγω-
ρήσαμε καί ἀδρανήσαμε, ἀλλά, σέ κά-
ποιες περιπτώσεις, σπρώξαμε κióλας τά
πράγματα, ὥστε νά ἐπιταχύνουμε ἀκό-
μα περισσότερο τήν ἐπέλευση τῆς δη-
μογραφικῆς μας καταστροφῆς.

Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, μέ τά ἴδια μας τά χέρια,
ὑπογράψαμε καί ἐφαρμόσαμε τή ση-
μερινή μας δημογραφική κατάντια, ὄχι
βεβαίως γιατί σαλέψανε ξαφνικά τά
μυαλά μας, ἀλλά διότι ἐδῶ καί ἀρκετά
χρόνια ἔχουμε πετάξει στό καλάθι τῶν
ἀχρήστων τήν πατροπαράδοτη πνευμα-
τική μας ὑπόσταση.

Μέ ἄλλα λόγια, τά πραγματικά αἶπια
τοῦ σημερινοῦ δημογραφικοῦ μας
προβλήματος δέν πρόκειται νά τά βροῦ-
με οὔτε στίς ἀποφάσεις τῶν τραγικῶν
Βουλευτηρίων τῆς λεγόμενης πολιτικῆς
ὀρθότητος οὔτε καί στόν ξύλινο λόγο
τῶν πνευματικῶν ταγῶν, γιά τόν ἀπλού-
στατο λόγο ὅτι ἡ δημογραφική μας κα-
τάρρευση εἶναι προϊόν τῆς πνευματικῆς
κατάστασης ὁλόκληρου τοῦ λαοῦ μας.

Ἐχει νά κάνει, δηλαδή, ἀποκλειστικά
καί μόνο μέ τήν ὑπακοή μας στό θέλη-

μα τοῦ Θεοῦ, τή μυστηριακή μας ζωή καί
τό ἐνδιαφέρον μας γιά ἐνεργό συμμε-
τοχή στή λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας
μας.

Στόν βαθμό, λοιπόν, πού θά ξαναμ-
ποῦμε στόν σίβο τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀσκη-
τικῆς, ἀγωνιζόμενοι γιά τήν κάθαρση,
τόν φωτισμό καί τή θέωση, θά κατορθώ-
σουμε, ἐκτός τῶν ἄλλων, καί τήν ποθού-
μενη δημογραφική μας σωτηρία.

Ἄλλωστε, πότε οἱ Ἕλληνες ἀναδεί-
χθηκαν συλλογικῶς φιλότεκνοι, φιλότι-
μοι καί φιλοπάτριδες; Μονάχα ὅταν ἦ-
σαν φιλόθεοι καί ἡ ζωή τους στόχευε
στήν ἀγιότητα.

Φώτης Μιχαήλ
ίατρος

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

- * Ἀναστασιάδης Παναγιώτης 1.000€
- * Μπρέντα Δέσποινα 100€.

Γιά τό Περιοδικό

- * Γ.Α. 10€ * Δ.Α. 10€ * Κίσσα Ἀγγελική 10€.

Γιά τήν Κατασκήνωση εἰς μνήμην Στ. Σάκκου καί Π. Κουτλεμάνη

- * Δ.Ν. 50€ * Κ.Δ. 60€ * Σ.Ν. 500€ * Τ.Κ. 150€ * Τ.Χ. 40€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

- * Ὁμάδα Ταβιθά, εἰς μνήμην Ζαμανίκου Ἰωάννου, 80€ * Γιατζιτζῆς Δημήτριος, εἰς μνήμην ἀδελφῆς Κωνσταντίας, 60€.

Γιά τίς Φυλακές

- * Ἀντωνίου Γεώργιος 500€ * Δούβαλης Ἀνδρέας 20€ * Καλαμπόκα Ἀγγελική 20€ * Σταυρίδου Μαρία 30€ * Φωτσεινοῦ Ἐλισάβετ 50€.

Λογική και ήθική

Συμπληρώθηκαν εβδομήντα έτη από τή λήξη του Β' παγκοσμίου πολέμου στο εύρωπαϊκό έδαφος (1945-2015). Οί λαοί καταπληγωμένοι από τίς συρράξεις θρηνοῦσαν πενηνταπέντε περίπου εκατομμύρια νεκρούς καί ἦσαν ὑποχρεωμένοι νά ἀνασυγκροτηθοῦν, καθώς σχεδόν ὅλες οί ὑποδομές εἶχαν καταστραφεῖ καί τό ζωικό κεφάλαιο εἶχε ἀφανιστεῖ.

Οί ἀναλυτές, ὑπό τήν ἐπήρεια τῆς ὑλιστικῆς φιλοσοφίας, ἐρμηνεύουν τίς ἀνθρώπινες ἐνέργειες προβάλλοντας ὡς μόνο κίνητρο τό οἰκονομικό! Μέ αὐτόν τόν τρόπο σκέψης ὅμως καί ὁ πόλεμος εἶναι λογική ἐνέργεια, ἄν κομίζει ὀφέλη σ' ἐκεῖνον πού τόν κηρύσσει! Ὅσο καί ἄν φαίνεται ἀστεῖος ὁ συλλογισμός, ἐξέταση σέ βάθος φανερώνει περὶτρανα ὅτι ἡ λογική δικαιώνει ἀκόμη καί τήν ἀθλιότερη κίνηση τοῦ ἀνθρώπου, ἄν ἀπό τήν ἀνάλυση ἀπουσιάζει τό ἠθικό κριτήριο τῆς ἐνέργειας. Βέβαια,

ἀντιμέτωπος ὁ ἄνθρωπος μέ τή συμφορά τοῦ πολέμου σπεύδει ἐκ τῶν ὑστέρων νά καταδικάσει τήν ἀγριότητα πού πολλοί ἐπιδεικνύουν κατά τή διεξαγωγή του, πέφτοντας ἀπό ἀντίφαση σέ ἀντίφαση.

Ἄς ἐξετάσουμε τά συμβαίνοντα μέ νηφαλιότητα καί χωρίς προκατάληψη. Ὁ ἄνθρωπος τῆς νεωτερικότητας καυχᾶται ὄχι μόνο γιά τή λογική συγκρότηση τῆς σκέψης του ἀλλά καί γιά τήν ἀνακάλυψη καί διατύπωση τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου (καθώς ἀγνοεῖ τό πρόσωπο), τῶν στερημένων κατά βάνουσο τρόπο κατά τό παρελθόν! Σύμφωνα μέ τήν ἀστική ὑλιστική φιλοσοφία, τήν ὁποία ἐν πολλοῖς ἀντιγράφει καί ἡ μαρξιστική, τά δικαιώματα εἶναι θεμελιωμένα στό φυσικό δίκαιο! Αὐτή εἶναι ἡ κορύφωση τῆς τραγωδίας τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀποστασίας καί τῆς ἀπόρριψης τοῦ θεοῦ δικαίου στό ὄνομα τῆς λογικῆς. Τό φυσικό δίκαιο εἶναι

άνυπαρκτο καί τά πάντα γύρω από αυτό αΐωλα, ἔπεα πτερόεντα. Τό φυσικό δίκαιο εἶναι ἡ συγκαλυμμένη μορφή τοῦ δικαίου τοῦ ἰσχυροῦ, τό ὁποῖο, ἂν καί διαχρονικά καταγγέλλεται, εἶναι τό μόνο σέ ἰσχύ. Ὁ Φιοντόρ Ντοστογιέφσκυ ἔγραψε ὅτι «χωρίς Θεό ὅλα ἐπιτρέπονται» (Ἀδελφοί Καραμαζώφ). Ἀσφαλῶς θά τόν ἀντικρούσουν ἐκεῖνοι πού ὑπεραμύνονται τῆς διακήρυξης τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί τῶν καταστατικῶν ἀρχῶν τῶν διεθνῶν ὀργανισμῶν (ΚΤΕ, ΟΗΕ)! Ὅμως μόνον ἄνθρωποι ἀπό ἄλλον πλανήτη, ἀγνοοῦντες τή γήινη ἱστορία τῶν τελευταίων αἰώνων, θά ἐντυπωσιάζονταν ἀπό τίς ἀρχές αὐτές καί τίς διακηρύξεις. Ὁ λογικός ἄνθρωπος χωρίς ἠθική συγκρότηση ὄχι μόνο ἀπέτυχε παταγωδῶς νά βελτιώσει τά πράγματα, ἀλλά ἀπεναντίας ἔδωσε τό δικαίωμα σέ κάποιους νεότερους φιλοσόφους νά διατυπώσουν τή θεωρία τοῦ παραλόγου. Ἀλλά μ' αὐτήν δίδεται πρώτης τάξεως συγχωροχάρτι στούς δράστες πληθώρας ἐγκλημάτων κατά τῆς ἀνθρωπότητας. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δέν εἶναι παράλογος, εἶναι ἐμπαθής.

Εὐτυχῶς ὑπάρχουν κάποιοι διανοητές οἱ ὁποῖοι ἀποφεύγουν νά ἐκτίθενται ἀνεπανόρθωτα προβάλλοντας ἀπόψεις εὐτελεῖς καί φαιδρές. Ἕνας ἀπό αὐτούς εἶναι ὁ διαπρεπής γάλλος ὑλιστής διανοητής καί φιλόσοφος Ἀλμπέρ Καμύ (τιμημένος μέ τό βραβεῖο Nobel λογοτεχνίας). Ἀποσπάσματα τοῦ ἔργου του «Ὁ ἐπαναστατημένος ἄνθρωπος» παραθέτουμε στή συνέχεια:

«Θά μπορούσαμε ν' ἀποδείξουμε ἐπίσης ὅτι δέν ὑπάρχουν παρά μόνο δύο δυνατοί κόσμοι γιά τό ἀνθρώπινο πνεῦμα, ὁ ἱερός (ἢ γιά νά μιλήσουμε μέ χρι-

στιανικό λεξιλόγιο ὁ κόσμος τῆς θείας χάρις) κι ὁ κόσμος τῆς ἐξέγερσης. Ἡ ἐξαφάνιση τοῦ ἑνός ἰσοδυναμεῖ μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ ἄλλου... Ζοῦμε σέ μία δίχως ἱερό καί ἀπαραβίαστο ἱστορία... Μποροῦμε, μακριά ἀπό τό ἱερό καί τίς ἀπόλυτες ἀξίες, νά βροῦμε κανόνες μί-ας συμπεριφορᾶς; Αὕτη εἶναι ἡ ἐρώτηση πού θέτει ἡ ἐξέγερση».

Τήν ἀπάντηση τῶν πλείστων τή δώσαμε ἤδη: Εἶναι τό φυσικό δίκαιο τῶν ἀρχῶν καί τῶν διακηρύξεων. Ὅμως ὁ Καμύ δέν ἱκανοποιεῖται μ' αὐτήν τήν ἀπόκριση καί συνεχίζει μέ τίς ἀκόλουθες σκέψεις:

«Ἀπό τή στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος ὑποβάλλει τόν Θεό σέ ἠθική κρίση, τόν σκοτώνει μέσα του. Ποιό εἶναι τότε τό θεμέλιο τῆς ἠθικῆς; Ἀρνοῦνται τόν Θεό στό ὄνομα τῆς δικαιοσύνης, νοεῖται ὅμως ἡ ἰδέα τῆς δικαιοσύνης χωρίς τήν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ; Μήπως βρισκόμαστε σέ παραλογισμό;

Ἄν δέν νοεῖται, καί πράγματι δέν νοεῖται, δικαιοσύνη χωρίς τήν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ, ἀσφαλῶς εἶναι χωρίς θεμελίωση καί σαθρό ὅσο καί ὁ ἱστός τῆς ἀράχνης τό φυσικό δίκαιο. Ἡ ὅποια ἠθική τῶν ἀρχῶν καί διακηρύξεων ὑποκρύπτει, κατά τόν Νίτσε, μεταφυσική πίστη καί πρέπει νά καταπολεμηθεῖ. Αὐτό ἐπιχείρησαν οἱ ἐγκληματίες Ναζί, χωρίς βέβαια νά θεωρεῖται ὁ Νίτσε ξεκάθαρα ἠθικός αὐτουργός τῶν κακουργημάτων πού διέπραξαν κατά τῆς ἀνθρωπότητας.

Στόν ὀρυμαγδό τῶν γεγονότων μέ τήν ἀποχώρηση τῶν «χριστιανῶν» ἀπό τό προσκήνιο τῆς ἱστορίας (ἄρνηση τοῦ ἱεροῦ) κάποιοι, ἐλάχιστοι ἔστω, παρέμειναν πιστοί στό χρέος καταθέτοντας τή μαρτυρία τους καί ὀδηγούμενοι στό μαρτύριο. Παραθέτω ἐπιστολή πρὸς τοὺς

γονείς του τοῦ μελλοθανάτου Ἀλεξίου Σμορέλ, ὀρθόδοξου φοιτητοῦ καί μέλους τῆς ἀντιναζιστικῆς ὀργάνωσης τῆς Γερμανίας «Λευκό ρόδο»: «Ἀγαπητοί μου πατέρα καί μητέρα. Μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ σήμερα ἡ ἐπίγεια ζωή μου θά κλείσει γιά νά πάω σέ μία ἄλλη, ἡ ὁποία δέν θά ἔχει τέλος καί στήν ὁποία θά ξανασυναντηθοῦμε. Ἄς εἶναι αὕτη ἡ μελλοντική συνάντηση ἡ παρηγοριά καί ἡ ἐλπίδα σας. Δυστυχῶς αὐτό τό χτύπημα θά εἶναι πολύ βαρύτερο γιά σᾶς παρά γιά μένα, διότι φεύγω μέ τή βεβαιότητα ὅτι μέ βαθεῖα πεποιθήση ὑπηρετήσα τήν ἀλήθεια. Ὅλα αὐτά μέ ἀφήνουν μέ ἡρεμῆ συνείδηση, παρ' ὅλο πού ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου πλησιάζει. Σκεφθεῖτε τά ἑκατομμύρια τῶν νέων πού ἔχασαν τή ζωή τους ἔξω στά πεδία (τῶν μαχῶν). Ἡ μοίρα τους εἶναι ἐξίσου καί δική μου...».

Ὅχι, ἅγιε πλέον (τῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας) Ἀλέξιε Σμορέλ! Ἡ μοίρα τους δέν ἦταν καί δική σου. Οἱ πλεῖστοι ἀπό ἐκείνους ἔπεσαν χωρίς νόημα, γιατί δέν τοὺς δίδαξαν τόν Θεό ὡς ἀγάπη. Ἐσο θυσιάστηκες ἀπό ἀγάπη στό ἀνθρώπινο πρόσωπο, ὅπως σοῦ εἶχε διδάξει ἡ εὐσεβῆς μητέρα σου.

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ἐπὶ τῷ ρήματί Σου χαλάσω τὸ δίκτυον (Λκ 5,1-11)

Στῆς Λίμνης τὴν ὄχθη
τά πλήθη συρρέουν διψασμένα.
Δροσερός ὁ λόγος τοῦ Λόγου
ἀπὸ τοῦ Σίμωνα ἀκούγεται τό ψαροκάικο
κι οἱ ψυχές ξεδιψοῦν.

Μέ τά σχισμένα δίχτυα ἡ πίστη
σκληρὰ ἀναμετρίεται.
Ἡ ἀμφιβολία βυθίζεται καί,
δίχως καμία ἀναβολή, ἀλλάζουν
προσανατολισμό οἱ στόχοι...

Ἡ Ἀλήθεια ἀλίευσε τὴν ἀφοσίωση.
Σέ κοινὴ θῆα ἐκτεθειμένες
παρέμειναν στήν ἀμμουδιά
ἀκατανάλωτες βιοτικές μέριμνες,
τοῦ Λόγου νά μαρτυροῦν τό ἀληθές...

Φ. Φωτιάδου

Ἀπὸ τὴ συλλογὴ «Ἐπὶ λέξει»

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

για ένα ευχάριστο και πνευματικά δροσερό καλοκαίρι...

συναρπαστικά διηγήματα

**Μηνύματα ζωής
τόμ. Α' & Β'**

Γίνεται γιορτινή ή κάθε μέρα

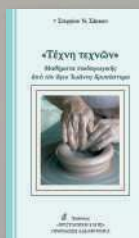
**Γιά τους καρπούς
της άκακίας**

Δροσερές θύμησες

**Πατρίδα μου
Έλλάδα
σ' αγαπώ**

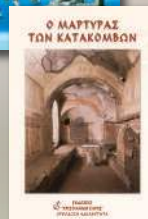

Τέχνη τεχνών

Πολύτιμος οδηγός για την
αγωγή των παιδιών μας

**Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός
ο απόστολος του σκλαβωμένου γένους**
Μαθητεία στον μεγάλο διδάσκαλο του
γένους μας

**Ο μάρτυρας
των κατακομβών**

Μιλώ στον Θεό

Προσευχές για μικρά παιδιά

Οι καινούργιοι ψηφιακοί δίσκοι

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλείο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2015

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 7/6, τῶν ἁγίων Πάντων

«ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ» (Μθ 19,28).

Πῶς ὁ Κύριος, ὁ μοναδικὸς κριτής, δίδει τὴν ἐξουσία στοὺς ἀποστόλους καὶ στή συνέχεια στοὺς διαδόχους τους καὶ σ' ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ ἐκλεκτοὺς του νὰ κρίνουν τὸν κόσμον; Θὰ γίνουν κριτές τοῦ κόσμου, μέ τὴν ἔννοια ὅτι θὰ εἶναι τὰ κριτήρια στήν κρίση. Οἱ ἅγιοι νίκησαν τὸν κόσμον, τὸν ἑαυτοὺς, τὰ πάθη τους καὶ ἔτσι θὰ ἀποτελέσουν ἓνα κριτήριο κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, ὥστε νὰ εἴμαστε ἀδικαιολόγητοι οἱ ἄνθρωποι ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ κριτηρίου γιὰ τίς παραβάσεις μας. Δέν μπορούμε νὰ δικαιολογηθοῦμε ὅτι ὁ κόσμος ἦταν φωτιά καὶ ἔκαιγε γι' αὐτὸ καψαλιστήκαμε καὶ καήκαμε. Καὶ οἱ ἅγιοι μέσα στή φωτιά ἦταν. Δέν μᾶς ἀμνηστεύει ὅτι ὁ κόσμος ἦταν βρομιά καὶ αὐτὸ φταίει πού λερώσαμε, ἢ ὅτι ὁ κόσμος ἦταν πλημμύρα καὶ παρασυρθήκαμε. Ὁχι, διότι καὶ οἱ ἅγιοι ἔζησαν στὸν ἴδιο κόσμο, ἔζησαν μέσα στήν ἴδια τρικυμισμένη θάλασσα, μέσα στήν ἴδια διακεκαυμένη ζώνη, μέσα στὸν ἴδιο βοῦρκο, κι ὁμως ἁγίασαν.

Κυριακή 14/6

«δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων» (Μθ 4,9).

Ὁ στίχος αὐτὸς ἀποτελεῖ τὸ κέντρο ὅλης τῆς περικοπῆς. Ὁ Κύριος, ὁ μεγάλος ψαράς, ψαρεύει μαθητές, γιὰ νὰ τοὺς ἀναδείξει «ἁλιεῖς ἀνθρώπων». Οἱ ἄνθρωποι πού θὰ ἁλιεύονται θὰ ὁδηγοῦνται στή ζωή καὶ ὄχι στὸν θάνατο, ὅπως συμβαίνει μέ τὰ ψάρια ἢ τὰ ἄλλα θηράματα πού συλλαμβάνονται. Τὸ ἔργο γιὰ τὸ ὁποῖο τοὺς

καλεῖ εἶναι ἅγιο, τὸ ἀξίωμα πού τοὺς προσφέρει μεγάλο καὶ ἡ ἀποστολή πού τοὺς ἀναθέτει θεία! Ὁ Κύριος πού κάλεσε τοὺς ἀποστόλους ἀπευθύνει κάθε μέρα καὶ σέ ὅλους ἐμᾶς τὴν τιμητικὴ πρόσκληση· «δεῦτε πρὸς με πάντες» (Μθ 11,28). Ἄς τὸν ἀκολου-

θήσουμε χωρίς αναβολή, γιά νά μᾶς ἀπευθύνει καί κατά τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως τήν ἄλλη ἐκείνη πρόσκληση· «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τήν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπό καταβολῆς κόσμου» (Μθ 25,34).

Κυριακή 21/6

«Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινόν ἔσται» (Μθ 6,22).

Γιατί λέγει τήν παραβολή αὐτή ὁ Κύριος; Γιά νά μᾶς διδάξει ὅτι ὅπως ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό μάτια καί φῶς γιά νά δοῦμε, ἔτσι καί ἡ ψυχὴ μας ἔχει ἀνάγκη ἀπό μάτια καί φῶς. Φῶς εἶναι ὁ Χριστός, εἶναι τό εὐαγγέλιό του. Τά μάτια τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ πίστη. Γι' αὐτό ἂν κανεῖς χάσει τά μάτια, τά πόδια, τά χέρια, εἶναι βέβαια μεγάλο κακό, ἀλλά δέν εἶναι ἀπόλυτη συμφορά. Ἄν χάσει ὅμως τήν πίστη, αὐτό εἶναι τραγικό. Διότι μέ τήν πίστη ἐπικοινωνοῦμε μέ τόν Θεό, μιλοῦμε καί μᾶς ἀκούει, πιάνουμε τό χέρι του, τόν νιώθουμε καί κτυπάει ἡ καρδιά μας ἀπό ἀγάπη γι' Αὐτόν. Μεγάλο δῶρο ἡ πίστη! Τό ὕψιστο δῶρο τοῦ Θεοῦ, διότι ὅλα προέρχονται ἀπό τήν πίστη καί μόνο μέ τήν πίστη ἔχουμε τή σωτηρία.

Κυριακή 28/6

«πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Μθ 8,11).

Ἀντίθετα πρὸς τίς ἐθνικές προσδοκίες τῶν Ἰουδαίων, ὁ Κύριος δέν κάνει λόγο γιά ὑποταγὴ τῶν ἐθνῶν, ἀλλά γιά συμμετοχὴ τους στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἡ ὁποία παρουσιάζεται μέ τήν εἰκόνα τοῦ δείπνου. Ὁ Κύριος προαναγγέλλει πράγματι μία τρομερὴ ἀντιστροφή τῶν πραγμάτων μέ τόν προειδοποιητικό αὐτό στίχο.

Εἶναι τραγικό, ἀλλά καί σήμερα πολλοὶ χριστιανοὶ ζοῦν μέ τήν αὐτάρεσκη βεβαιότητα τοῦ τέλειου πνευματικά ἀνθρώπου, κρίνουν τούς ἄλλους, λησμονώντας ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι βρίσκονται κάτω ἀπὸ τήν κρίση τοῦ Θεοῦ καί ἔχουν τήν ἀνάγκη τῆς λύτρωσης πού προσφέρει ἡ ἀγάπη του.

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Τό όλοκαύτωμα τοῦ Δικώμου - Κυριάκος Μάτσης

1955 - 2015. Κύλησαν ἤδη 60 χρόνια ἀπό τήν κυπριακή ἐποποιία 1955-1959, τότε πού ὁ εὐωδιαστός ἀνδρός τῆς μαρτυρικῆς Κύπρου, τά λεβέντικα χριστιανικά νιατα της, ἐχυσαν τό ἄλικο αἷμα τους γιά τήν ἀποτίναξη τοῦ ἀγγλικοῦ ζυγοῦ καί τή λευτεριά τῆς πατρίδας τους.

Σήμερα, πού ἰσχυροί «ἀγέρηδες» στοχεύουν νά γκρεμίσουν διαχρονικές ἀξίες καί ἰδανικά, ἡ ἥρωική μορφή τοῦ Κυριάκου Μάτσης (1926-1958) ἐμπνέει τίς νέες γενιές καί τοὺς δείχνει τόν δρόμο τῆς τιμῆς καί τοῦ χρέους.

Ἀπό μικρός στό ὀρεινό χωριό του, Παλαιχώρι τῆς Λευκωσίας, ὀνειρεύεται νά κάνει κάτι γιά τό πολύπαθο νησί του. Τοῦ στοιχίζει πού οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς κωφεύουν στά δίκαια αἰτήματά τους καί τοὺς ἀντιμετωπίζουν μέ ψυχρή ἀδιαφορία. Κι ὅσο μεγαλώνει, τόσο φουντώνει μέσα του ὁ πόθος γιά θυσία, γιά ἥρωισμό. Περνᾷ στή Γεωπονική σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ἐρχεται στήν πόλη τοῦ ἀγίου Δημητρίου στίς 28 Ὀκτωβρίου 1946. Ἀμέσως πηγαίνει στό Πανεπιστήμιο, τήν ὥρα πού οἱ φοιτητές γιορτάζουν λαμπρά τήν ἐθνική ἐπέτειο. Στό τέλος ὁ νεαρός Κύπριος παίρνει τόν λόγο καί χαιρετίζει μέ παλμό τοὺς Ἑλ-

λινες Μακεδόνες. Τό ἀκροατήριό ἐνδουσιάζεται. Ὁ Πρύτανης συγκινεῖται ἀπό τήν πατριωτική φλόγα του καί τόν ἀγκαλιάζει.

Σάν φοιτητής γράφει συνεχῶς καί δίνει διαλέξεις γιά τό ἐθνικό δράμα τῆς Κύπρου. Ἡ ἐφημερίδα τῆς Θεσσαλονίκης «Μακεδονία» δημοσιεύει τά φλογερά του ἄρθρα. Ὅσοι ἀπολαμβάνουν τή ρητορική του δεινότητα καί τή γλυκειά φωνή του τόν χαρακτηρίζουν «τό ἀηδονάκι τῆς Κύπρου». Μιά μέρα ὁ συγκατοικός του κύπριος φοιτητής τόν εἰρωνεύεται, γιατί κοιμάται μέσ στίς κουρελοῦδες. Ὅποια ὁμως ἡ ἐκπληξή του, ὅταν πληροφορεῖται ὅτι ὁ Κυριάκος εἶχε χαρίσει τά σκεπάσματά του σ' ἕναν φτωχό ἄρρωστο συμφοιτητή τους!

Εἶναι ἀπό τά πρῶτα μέλη τῆς «Ἐθνικῆς Ὁργάνωσης Κυπρίων Ἀγωνιστῶν» (Ε.Ο.Κ.Α.). Στόν ἐθνικό ξεσηκωμό τοῦ 1955 εἶναι ἀρχηγός τῶν συνδέσμων καί διαβιβάσεων τῆς Ε.Ο.Κ.Α. «Στρατιώτης τοῦ καθήκοντος, ἀγνός καί τίμιος, ὑπόδειγμα εἰς τοὺς ὑφισταμένους του, ἐμψυχωτής», χαρακτηρίζεται ἀπό τόν ἀρχηγό τῆς Ε.Ο.Κ.Α. Γεώργιο Γρίβα-Διγενῆ. Οἱ Ἀγγλοι ἔχουν ἐσπασμένα τά βλέμματά τους πάνω του. Ἐχουν πληροφορίες πῶς ἔχει ἐπαφή μέ τόν Ἀρχηγό. Ἐπείγονται νά τοῦ ἀρπάξουν μυστικά. Τόν συλλαμβάνουν καί τόν βασανίζουν στίς φυλακές τῆς Ὁμορφίτας. Τό παλληκάρι δέν λυγίζει. Ὁ ἄγγλος Κυβερνήτης τῆς Κύπρου, ὁ Τζῶν Χάρνπιγκ, ἔρχεται στή φυλακή νά γνωρίσει αὐτόν τόν θερμό πατριώτη. Προσπαθεῖ νά βρεῖ ἕναν τρόπο νά τοῦ ἀποσπάσει χρήσιμες γιά τόν Ἀγῶνα πληροφορίες. Τοῦ προσφέρει μισό ἑκατομμύριο κυπριακές λίρες, ἀρκεῖ νά τοῦ ἀποκαλύψει τό λημέρι τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ὁ Κυριάκος ἀηδιάζει τίς βρό-

μικες διαπραγματεύσεις καί φωνάζει:

- Ἐξοχώτατε, οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιοῦμεθα, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς!

Μαζί μέ ἄλλους ἔξι πετυχαίνει τή δραπετεύσῃ τους ἀπό τίς φυλακές. Εἶναι πλέον ἐλεύθερος νά βοηθήσει τήν Ε.Ο.Κ.Α. Ὁ Διγενής τοῦ ἀναθέτει τόν τομέα τῆς γραφικῆς Κερύνειας. Περιδιαβαίνει πόλεις καί χωριά, φπάχνει κρησφύγετα, τοπογραφικούς χάρτες, προσφέρει τίς στρατιωτικές καί γεωπονικές του γνώσεις. Ξεσηκώνει καρδιές, ἐμπνέει μέ τήν παρουσία του. Σ' ἕνα γράμμα του στοὺς συγγενεῖς του διακρίνει κανεῖς τόν σεβασμό του στόν λόγο τοῦ Θεοῦ:

«Εἴμαστε ἀναγκασμένοι νά κάνουμε πέτρα τήν καρδιά, γιά νά σταδοῦμε ἄξιοι τοῦ χρέους μας. Δοκίμασα πῶς ἔντονο τὸν πειρασμό ὅταν, περαστικός γιά λίγες μέρες ἀπὸ τό χωριό, ἦμουν ὑποχρεωμένος νά μὴ πάω νά δῶ τοὺς δικούς μου. Ἦταν βέβαιο πῶς κάποτε θά τοὺς ρωτοῦσαν ἂν μέ εἶδαν, καί ἔπρεπε νά λέν «ὄχι» καί νά μποροῦν νά ὀρκιστοῦν γι' αὐτό. Μά ἔτσι θά εἶναι πῶς ἔντονη ἡ χαρά, ὅταν βρεθοῦμε τή μέρα τῆς ΝΙΚΗΣ». Ὑποφέρει μέ τή σκέψη πῶς μποροῦν δικά του πρόσωπα νά ψευδορκήσουν. Τέτοιοι ἱεροὶ ἀγῶνες δέν πρέπει ἐξαιτίας του νά σπιλωθοῦν.

Κάποτε εἶχε πεῖ στόν ὑπαρχηγό τῆς Ε.Ο.Κ.Α. Γρηγόρη Αὐξεντίου: «Προβλέπω πῶς θά ἔχουμε τήν ἴδια τύχη καί ἴσως τό ἴδιο τέλος». Τά προγνωστικά του βγαίνουν ἀληθινά. Εἶναι 19 Νοεμβρίου 1958. Ἀγγλοι ἐρευνοῦν σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ τήν περιοχὴ τοῦ Δικώμου, χηπισμένου στίς νόπες πλαγιές τοῦ Πενταδάκτυλου. Ἐκεῖ βρίσκεται τό κρησφύγετο τοῦ Μάτση καί τῶν συντρόφων του. Φεύγουν οἱ ἀποικιο-

κράτες, μά πάλι ἐπιστρέφουν. «Εἴμα-
στε προδομένοι», διαπιστώνει ὁ τομεάρ-
χης.

- ἼΕ, Μάτση, παραδώσου!

Καπνοί βγαίνουν ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ὁ
Μάτσης καίει ἔγγραφα καὶ διαταγές
τῆς Ε.Ο.Κ.Α. Διατάζει τοὺς δύο ἀγα-
πημένους του συντρόφους, τὸν Κώστα
Χριστοδούλου καὶ τὸν Ἀνδρέα Σοφιο-
πουλο, νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ κρησφύ-
γετο. Δέν ὑποχωρεῖ στὴν ἀρνήσή τους.
Μέ δάκρυα τὸν ἀσπάζονται γιὰ τελευ-
ταία φορά καὶ βγαίνουν ἔξω.

- Κυριάκο Μάτση, παραδώσου!, ἐ-
παναλαμβάνει πολλές φορές ὁ ἐχθρός.

Κι αὐτὸς θά τοὺς πεῖ μέ τὸν δικό του
τρόπο τὸ ἀρχαῖο «Μολὼν λαβέ».

- Ἄν βγῶ, θά βγῶ πυροβολώντας!
Δέν θά μέ βγάλετε ζωντανό ἀπὸ δῶ
μέσα. Ἐλάτε, ἂν πολυμάτε, νὰ μέ βγά-
λετε!

Οἱ Βρετανοὶ δέν κοπιᾶζουν νὰ πολε-
μήσουν κατὰ μέτωπο μέ τὸν γενναῖο
ἀντίπαλό τους. Προτιμοῦν τὴν εὐκολή
λύση. Τοῦ πετοῦν χειροβομβίδες καὶ
σφαῖρες. Ἡ ἐπιθυμία του νὰ θυσιαστεῖ
γιὰ τὴν πατρίδα πραγματοποιεῖται. Τό
σῶμα τοῦ ἐθνομάρτυρα μπαρουτοκαπνι-
σμένο, μέ κομμένο τὸ ἓνα του πόδι, μά
ἡ ψυχὴ του λαμπρὴ, ἀνάλαφρη πετᾷ
γιὰ τοὺς οὐρανούς. Ὁ δυνάστης καὶ νε-
κρὸ τὸν ἐκδικεῖται. Ἀρνεῖται νὰ δώσει τὴ
σορὸ στοὺς δικούς του γιὰ νὰ ταφεῖ μέ
πμές στὸ χωριό του. Τὸν θάβουν ἄδοξα
στά «Φυλακισμένα Μνήματα» τῆς Λευ-
κωσίας, πού γίνθηκαν πραγματικά μέχρι
σήμερα κόσμου προσκυνητάρη.

Ἑλληνίς

Μέ τὴ γλῶσσα τῆς ἐπιστήμης

Οἱ φυσικοὶ νόμοι

Ἡ νομοτέλεια τῶν φυσικῶν νόμων

Ὁ ἄνθρωπος, πέρα ἀπὸ τὴν ὕλική συνιστώ-
σα του, εἶναι προικισμένος μέ ψυχή, πού ἀπο-
τελεῖ τὴν πιὸ οὐσιαστικὴ διαφορὰ του ἀπὸ ὅλα
τά ἄλλα ἔμβια ὄντα τῆς γῆς. Ἡ ἀνθρώπινη Ἐπι-
στήμη, πού εἶναι ἐκ θεμελίων ἀγνωστικὴ (δη-
λαδή ἀγνοεῖ τὴν ὕπαρξή ἢ μὴ-ὕπαρξή τοῦ
Θεοῦ), δέν ἔχει οὔτε τὴ γνώση οὔτε τὴ μεθο-
δολογία οὔτε τὰ ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα γιὰ νὰ
διερευνήσει καὶ νὰ μελετήσει πνευματικὰ θέ-
ματα. Κατὰ συνέπεια δέν εἶναι σέ θέση νὰ κα-
τανοήσει καὶ νὰ περιγράψει τίς ιδιότητες καὶ τὴ
λειτουργία τῆς ψυχῆς, ὅπως τὸ κάνει μέ τοὺς
νόμους τοῦ φυσικοῦ κόσμου. Μποροῦμε νὰ
βροῦμε μερικές ἐμπειρικές διαπιστώσεις γιὰ τὴν
ἐπίδραση τοῦ λεγόμενου «ψυχισμοῦ», οἱ ὁποῖες
μπορεῖ νὰ εἶναι ταξινομημένες καὶ μεθοδοποι-
ημένες ἐπιστημονικά, ἀλλὰ ὅμως τὸ τί ἀκριβῶς
εἶναι ψυχὴ (πού μᾶλλον ἐπικαλύπτεται ἢ ἐμπε-
ρικλεῖται ἄλλες ἐννοιες, ὅπως συνείδηση, θυ-
μικὸ, λογικὴ) εἶναι στὴν οὐσία ἀγνωστο.

Οἱ ἐκφράσεις τοῦ ψυχισμοῦ, ἐπειδὴ ἐλέγ-
χονται ἀπὸ τὰ χαοτικὰ νευρωνικὰ δίκτυα τοῦ
ἐγκεφάλου καὶ τὰ πιθανολογούμενα κβαντικὰ
φαινόμενα πού λαμβάνουν χώρα στίς συν-
άψεις, εἶναι κατὰ βάση μὴ-ντετερμινιστικά φαι-
νόμενα. Ἐπιπλέον, διαπιστώνουμε ὅτι δέν ὑ-
πάρχει ἓνας σαφὴς ἐπιστημονικὸς ὁρισμὸς τῆς
ψυχῆς, ἀποδεκτὸς ἀπὸ τὴν πλειοψηφία τῆς ἐπι-
στημονικῆς κοινότητος. Στὴν Ἐπιστὴμη χρησι-
μοποιεῖται ὁ ὅρος «ψυχὴ» (ἢ «ψυχισμός») γιὰ
νὰ ἀναφερθοῦμε κατὰ τρόπο μᾶλλον ἀόριστο

καί οἱ ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου

καί συχνά ἀρκετά ἀσαφῆ σέ κάτι πού ὑπερβαίνει τήν ἀνθρώπινη λογική. Τό μόνο βέβαιο, τό ὁποῖο προκύπτει ἀπό πολλαπλές ἐπιστημονικές πειραματικές καί κατά βάση ἐμπειρικές διαπιστώσεις, εἶναι ὅτι ὁ ψυχισμός ἐπιδρᾷ στήν ὕλική συνιστώσα τοῦ ἀνθρώπου, καί ἀντίστροφα. Ποιοί εἶναι, ὅμως, οἱ θεμελιώδεις νόμοι ἀπό τούς ὁποίους διέπεται αὕτη ἡ ἀλληλεπίδραση; Πῶς μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι εἰρηνικός καί εὐτυχισμένος μέσα στό (ἀδιαπραγμάτευτα) αὐστηρό φυσικό περιβάλλον στό ὁποῖο ἔχει καθοριστεῖ νά ζῇ; Ἡ Ἐπιστήμη, ἐνῶ ἀποκαλύπτει τή λειτουργία τοῦ κτιστοῦ κόσμου καί τό γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δέσμιος τῶν φυσικῶν νόμων, τόν ἀφήνει ἀκάλυπτο μέσα στή νομοτέλεια τοῦ φυσικοῦ κόσμου.

Ὁ ρόλος τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνος, ὅμως, πού δημιούργησε τόν ἄνθρωπο στή βάση τῶν πανάρχαιων φυσικῶν νόμων πού καθόρισε, καί τόν προίκισε μέ τήν ψυχή, φρόντισε νά δώσει ἀπλούς κανόνες· τηρώντας τους ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά εἶναι εἰρηνικός καί εὐτυχισμένος. Αὐτοί οἱ κανόνες περιέχονται στό Εὐαγγέλιο καί παρουσιάζονται μέσα ἀπό ἀπλά παραδείγματα, παραβολές καί διδαχές πού εἶναι κατανοητά σέ ὅλους. Στήν οὐσία, στό Εὐαγγέλιο βρίσκουμε σοφά «πορίσματα» πού δείχνουν πῶς μπορεῖ νά πραγματοποιεῖται ἡ ὀρθή ἀλληλεπίδραση τῶν (μερικά γνωστῶν) φυσικῶν νόμων μέ τούς

(ἄγνωστους ἐπιστημονικά) νόμους τῆς ψυχῆς, γιά τήν ἀρμονική συνύπαρξη τοῦ κτιστοῦ καί τοῦ μή-κτιστοῦ μέσα στό συγκεκριμένο γήινο περιβάλλον.

Βέβαια, τό Εὐαγγέλιο δέν ἀναφέρεται στούς φυσικούς νόμους, ἐπειδὴ πρέπει νά ἀποτελεῖ ἕναν ὁδηγό κατανοητό σέ ὅλους καί νά μήν ἐξαρτᾶται ἀπό τή γνώση (ὀρθή ἢ ἐσφαλμένη) καί κατανόηση (μικρή ἢ μεγάλη) τῶν φυσικῶν νόμων καί τοῦ ρόλου τους. Ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστημονική γνώση καί γλῶσσα, ἀκόμα καί οἱ ἐπιστημονικές ἔννοιες διαρκῶς ἀλλάζουν (βελτιώνονται) καί ὁ τρόπος κατανόησης τῆς φύσεως διαρκῶς ἀνανεώνεται. Κατά συνέπεια, κάθε ἀναφορά σέ φυσικούς νόμους θά ἔδινε στό Εὐαγγέλιο περιορισμένη χρονική καί ποιοτική ἰσχύ.

Ἡ νομοτέλεια τοῦ Εὐαγγελίου

Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη ὅτι (α) ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε ἀπό γήινα ὕλικά καί ἡ ζωὴ ἐπάνω στή γῆ ἐξαρτᾶται ἄμεσα ἀπό τούς φυσικούς νόμους, (β) οἱ ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου ἔχουν ὡς σκοπό νά παρουσιάσουν τήν ὀρθή ἀλληλεπίδραση τῆς κτιστῆς καί τῆς μή-κτιστῆς συνιστώσας τοῦ ἀνθρώπου, μποροῦμε νά συμπεράνουμε ὅτι αὐτές οἱ ἐντολές εἶναι πορίσματα πού ἐμπερικλείουν τούς φυσικούς νόμους, καί κατά συνέπεια τήν αὐστηρή νομοτέλειά τους. Εἶναι διαχρονικές, ἀπαραβίαστες καί ἀπόλυτα καθοριστικές.

Ἡ νομοτέλεια τῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου δέν προκύπτει ἀπό τήν ιδιορρυθμία ἢ αὐστηρότητα ἢ τήν ιδιοτροπία τοῦ Δημιουργοῦ, ἀλλά ἀπό τό γεγονός ὅτι χωρίς τούς φυσικούς νόμους τοῦ κτιστοῦ κόσμου, ἡ δομή, ἡ ὀργάνωση, ἡ φύση καί ζωὴ εἶναι ἀδιανόητα, ὅπως αὐτό ὁμολογεῖται ἀπό τήν ἀνθρώπινη καί ἀγνωστική Ἐπιστήμη. Βέβαια, ἐπαφίεται στό αὐτεξούσιο τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας νά τηρήσει τίς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου ἢ νά τίς ὑποτιμήσει ἢ νά τίς ἀγνοήσει. Τό νά παραβιάζει κάποιος αὐτές τίς ἐντολές, ἐνῶ ταυτόχρονα θέλει νά εἶναι εἰρηνικός καί εὐτυχισμένος, εἶναι σάν νά ἀπαιτεῖ νά διαφοροποιήσει κάποιον ἀπό τούς φυσικούς νόμους ἢ ἕναν ἀπό τούς πολύπλοκους συνδυασμούς τους. Μὲ μία τέτοια παραβίαση εἶναι ὡς νά ἀπαιτεῖ π.χ. νά ἀλλάξει τήν κίνηση τῶν δικῶν του ἠλεκτρονίων γιά νά μπορέσει νά μεταβάλει τή φυσικοχημική συμπεριφορά τῶν δικῶν του ἀμινοξέων οὕτως ὥστε τὰ ἔνζυμά του νά ἔχουν μία πῶ «λογική» ἢ πῶ «συμφέρουσα» συμπεριφορά. Αὐτό ὅμως ἀντιτίθεται (ἐκ θεμελίων) στή νομοτελειακὴ φύση τῶν φυσικῶν νόμων.

Συμπεράσματα

Ἡ ἀγνωστικὴ Ἐπιστήμη ἀποδεικνύει καί ὁμολογεῖ τὴ διαχρονικότητα, τό ἀπαράβιαστο καί τόν ἀπόλυτα νομοτελειακὸ ρόλο τῶν φυσικῶν νόμων. Ξεκινώντας, λοιπόν, ἀπὸ μία ἀγνωστικὴ βάση (αὐτὴ τῆς Ἐπιστήμης), ἀλλὰ λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη ὅτι οἱ ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου ἐμπερικλείουν ἀναγκαστικά αὐτοὺς τούς φυσικούς νόμους (καθὼς ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀλληλεπιδρᾷ μὲ τήν ὑλικὴ συνιστώσα του πού διέπεται ἀπὸ αὐτοὺς τούς νόμους), καταλήγουμε μὲ βεβαιότητα στή νομοτελειακὴ ἰσχὺ τοῦ

Εὐαγγελίου. Οἱ ἐντολές πού περιέχει εἶναι ἀπαραβίαστες, διαχρονικὲς καί ἀπόλυτα καθοριστικὲς γιά τήν ἀνθρώπινη ζωὴ. Τό αὐτεξούσιο τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας δίνει τὴ δυνατότητα στὸν ἄνθρωπο νά ἀκολουθήσει ἢ ὄχι τὸν δρόμο τοῦ Εὐαγγελίου. Μὲσα σὲ αὐτό τό πλαίσιο, μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο δέν περιέχει ἐντολές ἀλλὰ συμβουλές. Ἡ παραβίαση ὅμως αὐτῶν τῶν συμβουλῶν συνεπάγεται τὴν ἀγνόηση ἢ τὴν ὑποτίμηση κάποιου γνωστοῦ ἢ ἀγνωστοῦ φυσικοῦ νόμου. Γι' αὐτό ἡ παραβίαση τοῦ εὐαγγελικοῦ νόμου, ἀργά ἢ γρήγορα, καί μὲ νομοτελειακὴ βεβαιότητα θά ὀδηγήσει σὲ κάποια μικρὴ ἢ μεγάλῃ ἀνωμαλία.

Ἡ Οἰκονομία τοῦ Δημιουργοῦ προκαθόρισε πρὶν ἀπὸ ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια χρόνια τούς φυσικούς νόμους, χωρίς τούς ὁποίους (ὅπως ἀποδεικνύει ἡ Ἐπιστήμη) δέν εἶναι δυνατό νά ὑπάρξει ὀργάνωση, δομὴ, εὐρυθμὴ λειτουργία, καί γενικότερα φυσικὸς κόσμος. Κατὰ συνέπεια, ὁ Δημιουργὸς δέν τιμωρεῖ, ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀπερισκεψία τῆς παραβίασης τῶν φυσικῶν νόμων (ὅπως συμβαίνει π.χ. μὲ τὴν παραβίαση τοῦ κατανοητοῦ ἀπὸ ὅλους νόμου τῆς βαρύτητας) ἐκείνη πού θά δημιουργήσει περιβάλλοντες συνθήκες, τέτοιες ὥστε τελικά ὁ ἄνθρωπος νά μὴν εἶναι εἰρηνικός καί εὐτυχισμένος καί γενικά νά ὑποφέρει.

Συνεπῶς, ἡ ἀποδοχὴ καί ἡ ὑπακοὴ στίς συμβουλές (ἢ ἐντολές) τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι θέμα αὐτοσυντήρησης. Ἡ ἔμφυτη ἀνθρώπινη αὐτοσυντήρηση μᾶς ὑπαγορεύει νά μὴν ἀγνοοῦμε καί νά μὴν ὑποτιμοῦμε τὴν ὑπαρξὴ τῶν νόμων τῆς φύσεως, καί κατὰ συνέπεια τῶν σοφῶν πορισμάτων τοῦ Εὐαγγελίου πού ἐμπερικλείουν αὐτούς τούς νόμους.

*Παντ. Καραφίλογλου
Καθηγητὴς Χημείας Α.Π.Θ.*

Τό κλειδί

«Κρίμα, κρίμα πού πέθανε ὁ παππούς ὁ Γιάννης! Τί χαρά θά ἔπαιρνε, τί συγκίνηση θά ἔνιωθε παίρνοντάς το στά χέρια του».

Ὁ κύριος Γιάννης, ὁ δάσκαλος τῆς Ἑκτῆς, κοίταξε ἕναν - ἕναν τούς μικρούς μαθητές του καί κείνοι στύλωσαν τά μάτια τους ἐπάνω του. Δέν τόν εἶχαν δεῖ ποτέ δακρυσμένο καί τώρα ξαφνιασμένα ἐβλεπαν τά δάκρυά του ν'

αὐλακώνουν τό πρόσωπό του.

- Κύριε, τοῦ σπιτιοῦ σας εἶναι αὐτό τό κλειδί; ρώτησε ὁ Βαλάντης, πῶς πολὺ γιά νά πεῖ κάτι παρὰ γιατί εἶχε ἀπορία.

- Τί νά σᾶς πῶ, παιδιά μου, ἀπάντησε ὁ κύριος Γιάννης σκουπίζοντας τά μάτια του. Εἶναι καί δέν εἶναι!

- Δηλαδή εἶναι ἢ δέν εἶναι; ρώτησε παιχινιάρικα ἡ Σοφία.

- Ξέρετε, δέν πέρασε πολὺς καιρὸς πού μαζί μέ ἄλλους δασκάλους πῆγαμε στά μέρη τῶν παππούδων μας, στίς «χαμένες πατρίδες», ξεκίνησε νά λέει ὁ κύριος Γιάννης, καί νά τες οἱ εἰκόνες, νά τῇ ἡ διαδρομή· νά το τό χωριό τοῦ παπποῦ τοῦ Γιάννη στήν περιοχή τῆς Κιουτάχειας...

- Τό σπίτι μας ἦτανε δίπλα καί εἶχε κῆπο καί περιβόλι καί ἀπό τίς τέσσερες μεριές, τό πρῶτο σπίτι δίπλα στήν ἐκκλησία τ' Αἰ-Γιώργη, τοῦ ἐξηγοῦσε κάποτε ὁ παππούς.

- Σιγά, παππού, μὴν ἄφησαν οἱ Τοῦρκοι ὀρθία τήν ἐκκλησία γιά νά βρῶ τό πρῶτο σπίτι δίπλα τῆς.

Χαμογελοῦσε τότε ὁ παππούς σάν νά ἔλεγε «τί ξέρεις ἐσύ;» Καί ὕστερα συμπλήρωνε:

- Τόν Αἰ-Γιώργη δέν τόν ἀγγίζει ποτέ κανένας, οὔτε Τοῦρκος οὔτε Ρωμιός! Σάν μιά μέρα θελήσει ὁ Θεός καί πᾶς, θά μέ

θυμηθεῖς!

Καί τόν θυμήθηκε τόν παππού τόν Γιάννη ὁ κύριος Γιάννης. Μέ τό πού μῆκανε μέ τό λεωφορεῖο στό χωριό κόντεψε νά σπάσει ἀπό τή χαρά ἢ καρδιά του. Πῶς εὐδιάκριτη καί ἀπό τόν μινερέ ξεχώριζε ἡ ἐκκλησιά. Θά ἦταν ἄραγε ὀρθιο καί τό σπίτι τοῦ παπποῦ;

Σταμάτησαν ἔξω ἀκριβῶς ἀπό τόν ναό τοῦ Αἰ-Γιώργη καί μέσα σέ λίγα λεπτά εἶδαν μέ ἐκπληξη δεκάδες ἀνθρώπους νά τούς πλησιάζουν. Ὅχι, δέν ἐδειχναν νά ἔχουν ἐχθρική διάθεση. Στά πρόσωπά τους καθρεφτιζόταν ἡ φιλόξενη καρδιά τους.

Πῆρε θάρρος ὁ κύριος Γιάννης καί ἀφοῦ χαιρέτησε σηκώνοντας τό χέρι του τούς κατόικους τοῦ χωριοῦ ρώτησε στά ἑλληνικά:

- Εἶναι κανένας ἀπό σᾶς πού ξέρεי νά μιλά ἑλληνικά;

Πάνω ἀπό δέκα χέρια ὑψώθηκαν καί κάποιος ἀπό τό πλῆθος πλησίασε περισσότερο τούς ἑλληνες ἐπισκέπτες.

- Θέλετε νά προσκυνήσετε τόν Αἰ-Γιώργη; ρώτησε σάν νά ἔλεγε τό πῶς φυσικό πράγμα. Ἐγώ ἔχω τό κλειδί, συμπλήρωσε ξαφνιάζοντάς τους ὅλους. Πάω νά τό φέρω, δέν μὲνω μακριά.

Κόντεψε νά λιποθυμήσει ἀπό τή συγκίνηση ὁ κύριος Γιάννης σάν εἶδε τόν Τοῦρκο πού μίλησε νά τρέχει καί νά μπαίνει στήν αὐλή ἐνός δίπατου σπιτιοῦ δίπλα στήν ἐκκλησία. Τό καλοδιατηρημένο σπίτι εἶχε ὅλα τά σημάδια ἐνός παλιοῦ ἀρχοντικοῦ καί ἀπό τίς τέσσερες πλευρές του περιστοιχιζόταν ἀπό κῆπο καί περιβόλι.

Ἄνοιξε μέ εὐλάβεια ὁ Τοῦρκος τῇ βαρεῖᾷ ξύλινη πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς καί κείνη ὑποχώρησε τρίζοντας. Τά σημάδια τῆς ἐγκατάλειψης φαίνονταν περισσότερο μέσα παρὰ ἔξω.

Παρόλα αὐτά ρίγησαν καί οἱ καρδιές καί τά σώματα σάν εἶδαν ὅτι μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ Αἰ-Γιώργη καί τῆς Παναγιάς ἔκαιγαν δύο καντήλια.

Προσκύνησαν μέ δάκρυα καί ὕστερα ὁ κύριος Γιάννης πλησίασε τόν ἄνθρωπο πού εἶχε τό κλειδί τοῦ ναοῦ.

- Που έμαθες τά ελληνικά; τόν ρώτησε.
- Ό παππούς μου ήρθε μέ τήν ανταλλαγή από τήν Ελλάδα. Έκείνος μου τά 'μαθε, άπάντησε ντροπαλά εκείνος.

- Καί τό κλειδί τής εκκλησιάς, ποιός σου τό έδωσε; ξαναρώτησε ό κύριος Γιάννης.

- Ό πατέρας μου, πού κι αútουνοú του τό έδωσε ό παππούς μου, άπάντησε μέ καμάρι αútή τή φορά ό Τουρκος.

- Κι ό παππούς σου πού τό βρήκε; ξαναρώτησε ό κύριος Γιάννης.

- Μέσα στό σπίτι πού του δώσανε σάν ήρθε στό χωριό. Τό βρήκε κρεμασμένο δίπλα στό εικονοστάσι, νά εκεί, είπε δείχνοντας τό δίπατο σπίτι ό Τουρκος. Άν θέλεις, πάμε νά σου δείξω.

Όλο τό γκρούπ κατευθύνθηκε στό κέντρο του χωριού γιά νά βρεΐ κάτι νά δροσιστεΐ και νά φάει, μά ό κύριος Γιάννης ούτε διψούσε ούτε πεινούσε. Μπήκε μέ τρεμάμενα πόδια στό σπίτι του παππού του Γιάννη και αναλύθηκε σέ δάκρυα. Τά 'χασε ό αγαθός Τουρκος, τά 'χασε και ή κυρά του πού πήγε νά τόν καλωσορίσει. Κόντεψε νά ξεφωνίσει όταν είδε πάνω στον τοΐχο κρεμασμένο τό κάδρο μέ τή φωτογραφία του παππού του Γιάννη και τής γιαγιάς τής Θεοδώρας.

- Τους ξέρεις; τόν ρώτησε μέ λαχτάρα ό Τουρκος.

- Εΐναι ό παππούς μου και ή γιαγιά μου, άπάντησε εκείνος και ένιωσε πώς αútό τό ταξίδι τό έκανε άργά. Ήπρεπε νά είχε έρθει τότε πού ήταν φοιτητής και τόν παρακαλούσε ό παππούς του νά έρθουν μαζί.

Πόσο φιλόξενο στάθηκε έτούτο τό αγαθό άνδρόγυνο! Ήστρωσαν τραπέζι και τόν φίλεψαν και τό βράδυ δέν τόν άφησαν νά φύγει.

- Θά σέ πάμε έμεΐς στην πόλη αύριο τό πρωΐ, του είπαν και εκείνος έμεινε!

Πόσα δέν του είπαν γιά τό χωριό τους, γιά τους συγχωριανούς τους πού κρατούν στά σπίτια τους άπειραχτες τίς εικόνες πού βρήκαν σ' αútά σάν ήρθαν μέ τήν ανταλλαγή από τήν Ελλάδα! Πόσο πολύ επιθυμούσαν όλοι τους νά πάνε μιά μέρα νά έπισκεφτούν τά μέρη πού γεννήθηκαν οι παππούδες τους!

Ξημέρωσε ή μέρα και ό κύριος Γιάννης έτοιμάστηκε ν' άφήσει τό δίπατο σπίτι του

παππού του.

- Μπορώ νά πάρω μαζί μου τή φωτογραφία των παππούδων μου; ρώτησε διστακτικά.

Χλόμιασε μεμιάς ό αγαθός Τουρκος και κοΐταξε μέ άγωνία τό κάδρο στον τοΐχο.

- Στέκει εκεί σχεδόν έκατό χρόνια, είπε δειλά-δειλά. Κανένας δέν θέλησε νά τό κατεβάσει, γιά νά τιμάται εκείνος πού έχτισε αútό τό σπίτι και νά μάς θυμίζει τήν ιστορία μας. Μά αν πάλι θέλεις νά τό πάρεις, σου άνήκει δέν μπορώ νά σ' έμποδίσω.

Ήμεινε άφωνος ό κύριος Γιάννης και δίχως άλλη συζήτηση πήρε τόν ταξιδιωτικό του σάκο και βγήκε δακρυσμένος από τό σπίτι.

- Αφού δέν πήρες τή φωτογραφία, τό σπίτι αútό εΐναι και δικό σου! Μπορείς σάν έρθεις νά μήν κτυπήσεις τήν πόρτα, μά νά μπεις μέσα σάν νοικοκύρης άνοίγοντας μέ τό κλειδί, είπε συγκινημένος ό Τουρκος και έβαλε στά χέρια του κυρίου Γιάννη τό κλειδί του σπιτιού.

Τά παιδιά τής Έκτης κοΐταξαν άλλη μιά φορά τό μεγάλο κλειδί πού είχε στά χέρια του ό δάσκαλός τους.

- Όσο ό Νεντίμ ό Τουρκος έχει στά χέρια του τό κλειδί του Αι-Γιώργη, τό κλειδί πού κρατώ εγώ θά εΐναι του σπιτιού μου. Άν γκρεμιστεΐ ή εκκλησιά, τότε θά πάψει και τό σπίτι νά εΐναι δικό μου, είπε τονίζοντας μιά-μιά τίς λέξεις ό δάσκαλος. Τό δίπατο σπίτι δίπλα στην εκκλησιά του Αι-Γιώργη εΐναι τό σπίτι του παππού μου. Πώς θά τό άναγνωρίσει ό γιός μου και ό έγγονός μου γιά νά βάλει τό κλειδί στην κλειδαριά, αν ή εκκλησιά δέν εΐναι δίπλα τους;

Τελευταία μέρα στό σχολείο, τελευταίο μάθημα μέ τόν κύριο Γιάννη. Καί έβγαλαν τά μικρά παιδιά τής Έκτης τά δικά τους κλειδιά και διπλοκλείδωσαν μέσα στίς καρδιές τους και τουτα και τ' άλλα πού όλη τή χρονιά τους έλεγε ό δάσκαλός τους.

Έβαλε τό κλειδί στην τσέπη του ό κύριος Γιάννης. Ήσως στην Κιουτάχεια νά μήν ξαναπήγαινε ποτέ. Μέ τό κλειδί όμως αútό ήταν σίγουρος πώς θά ξεκλείδωνε πολλές πόρτες!

Ελένη Βασιλείου

Ἐκδρομή στὴν Κύπρο

Εἶναι ἐξαιρετικά δύσκολο νά ἀποτυπώσεις μέ λίγα λόγια αὐτό πού βιώσαμε στή μαρτυρική μεγαλόνησο τῆς πατρίδας μας. Τό τετράημερο 1-4 Μαΐου ἦταν γεμάτο ἀπό προσκυνήματα, ἐπισκέψεις σέ μουσεῖα, θρησκευτικούς, ἀρχαιολογικούς ἀλλά καί ἱστορικούς χώρους.

Βασικός σταθμός ἡ Ἀρχιεπισκοπή Κύπρου, ὅπου καί μᾶς μίλησε μέ μεγάλη ἀπλότητα καί θερμή ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομος. Στή συνέχεια εἶχαμε τήν εὐλογία νά προσκυνήσουμε πλῆθος ἀγίων λειψάνων στήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας τοῦ Κύκκου. Στήν Ἱερά βασιλική καί σταυροπηγιακή Μονή τοῦ Ἀγίου Νεοφύτου τοῦ ἐγκλείστου εἶδαμε τόν χῶρο ὅπου ἀγίασε ζώντας ὅλη τή ζωή του κλεισμένος μόνος μέ μόνο τόν Θεό ὁ Ἅγιος.

Ξεχωριστή ἐμπειρία ἀποτελέσε ἡ ἐπίσκεψή μας στή Δερύνεια. Καί τί νά πεῖ κανεῖς γιά τά φυλακισμένα μνήματα! Οἱ εἰκόνες μιλοῦν ἀπό μόνες τους· εἶδαμε τά κελιά τῶν μελλοθανάτων, τήν ἀγχόνη, τά κοιμητήρια... Μπροστά στήν ἀγχόνη διαβάσαμε τό ποίημα τοῦ Φ. Βαρέλη ἀφιερωμένο στόν Εὐαγόρα Παλληκαρίδη καί

τραγουδήσαμε τό ποίημα τοῦ Εὐαγόρα «Θά πάρω μίαν ἀνηφοριά...». Ἀτμόσφαιρα συγκινητική. Σάν νά κρεμοῦσαν μπροστά μας τόν Εὐαγόρα. Κι ὕστερα στά κοιμητήρια· ἐκεῖ ὅπου εἶναι θαμμένοι οἱ 13 τῆς Ε.Ο.Κ.Α., 9 ἀπαγχονισθέντες καί 4 πού ἔπεσαν μαχόμενοι. Ψάλαμε τό «Αἰωνία ἡ μνήμη» καί τόν ἐθνικό ὕμνο. Οἱ λέξεις φτωχές γιά νά περιγράψουν τό βίωμα.

Ἀχυρώνας τοῦ Λιοπετρίου: τό «Νέο Χάνι τῆς Γραβιάς», Τύμβος τῆς Μακεδονίτισσας ὅπου κατέπεσε τό στρατιωτικό ἀεροσκάφος τῆς Ἑλληνικῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας τό 1974, κατακόμβη τῆς Ἀγίας Σολωμονῆς, ἀρχαιολογικό μουσεῖο τῶν ψηφιδωτῶν τῆς Πάφου καί φυσικά ἐπίσκεψη στό κρησφύγετο τοῦ Γρηγόρη Αὐξεντίου κοντά στήν Ἱερά βασιλική καί σταυροπηγιακή Μονή τῆς Παναγίας τοῦ Μαχαιρᾶ, στήν αἵματοβαμμένη γῆ τοῦ ὄρους Τρόοδος, ὅπου κρυβόταν καί μαρτύρησε τελικά γιά τήν ἀγάπη τῆς πατρίδας ὁ ὑπαρχηγός τῆς Ε.Ο.Κ.Α., ὁ «Σταυραετός τοῦ Μαχαιρᾶ».

Συγκίνηση, ἐπίσης, κατέλαβε ὅλη τήν ὁμάδα μας στό ἄκουσμα τῶν ἐντυπωσιακῶν λόγων ἐκ στόματος τῆς γηραιᾶς κ. Ἑλλης, ἡ ὁποία ἀπό τά 23

της χρόνια κλήθηκε νά γίνει μέλος τῆς Ε.Ο.Κ.Α. Ριψοκινδυνεύοντας νά χάσει τή ζωή τή δική της ἀλλά καί ὅλων τῶν δικῶν της ἀνθρώπων, ἐπὶ τρία χρόνια παρέιχε προστασία στόν στρατηγό τῆς Ε.Ο.Κ.Α. Διγενῆ. Ἐντυπωσιαστήκαμε ἀπό τήν ὀφθαλμοφανῆ προστασία καί πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιά τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἱεροῦ πατριωτικοῦ ἀγῶνα.

Τά μέγιστα συντέλεσε στήν ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς ἡ ἄρτια, ἐμπεριστατωμένη καί ἀπό καρδιάς ξενάγηση ἀπό τόν Κύπριο ἀδελφό μας Πέτρο. Τόν εὐχαριστοῦμε! Εἴμαστε ἀκόμη συνεπαρμένοι ἀπό τίς ἐντυπώσεις, πού γέμισαν τίς καρδιές μας μέ πίστη. Δυνάμωσαν τήν Ἑλλάδα μέσα μας.

Εὐχόμαστε νά μπορέσουμε κι ἐμεῖς μέ τή σειρά μας νά ἐμπνεύσουμε στοὺς ἄλλους, στά παιδιά μας καί στοὺς μαθητές μας κάτι ἐλάχιστο ἀπό αὐτό πού

πήραμε ἀπό τοὺς ἀγωνιστές τοῦ σύγχρονου '21 τῆς Κύπρου.

Ὁμάδα Ἐπιστημόνων
τῆς Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Κοντά στοὺς κρατούμενους

Ἡ ἐπίσκεψη τῶν κύκλων μελέτης ἀγίας Γραφῆς στίς Ἀγροτικές Φυλακές Κασσάνδρας ἀποτελεῖ ἤδη καθιερωμένο θεσμό ἐδῶ καί χρόνια γιά τήν Ἀδελφότητά μας. Ἔτσι τήν Κυριακή 10 Μαΐου βρεθήκαμε ἀκόμη μία φορά κοντά στοὺς κρατούμενους ἀδελφούς. Κατανυκτικά τελέσθηκε ἡ θεία Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου καί ἄφησε ἀνεπανάληπτα βιώματα ὄχι μόνο στόν π. Μιχαήλ καί στοὺς παρευρισκόμενους ἐπισκέπτες ἀλλά καί στοὺς κρατούμενους πού συμμετείχαν καί μέ κατάνυξη προσήλθαν στό Ποτήριο τῆς Ζωῆς. Τό χαριτωμένο ψυχαγωγικό πρόγραμμα

πού παρουσίασαν οί νέοι τοῦ «Λύχνου», ὁ θερμός λόγος τοῦ ἀντιπροέδρου μας, τὰ κεράσματα καί τὰ δῶρα πού ἀφήσαμε γιά τό κοινό σιτηρέσιο καί γιά τόν καθένα προσωπικά ἄς εἶναι ἓνα ἄγγιγμα ἀγάπης καί συμπαράστασης γιά τούς ταλαιπωρημένους αὐτούς ἀδελφούς μας.

Δήξη κύκλων

Μέ αἰσθήματα δοξολογίας καί εὐχαριστίας πρὸς τόν δωρεοδότη Κύριο ἀνταμώσαμε στήν κεντρική αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος, Πέλοπος 7, τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου 23 Μαΐου, μέλη τῶν κύκλων μελέτης τῆς ἁγίας Γραφῆς. Ἦταν ἡ γιορταστική συνάντησή μας γιά τή λήξη τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔτους.

Μᾶς καλωσόρισε ὁ ὑπεύθυνος τοῦ τομέα τῶν κύκλων π. Μιχαήλ. Στή σύντομη προσλαλιά του τόνισε τήν ἀναγκαιότητα τῆς μελέτης τῆς ἁγίας Γραφῆς καί τή σημασία της γιά τόν πνευματικό μας ἀγώνα, καθὼς καί τήν εὐθύνη μας νά εἴμαστε ὄχι μόνον «ἀκροαταί» ἀλλά καί «ποιηταί» τοῦ θείου λόγου, ὅπως συμβουλεύει ὁ ἀδελφόςθεος Ἰάκωβος (1,22), τοῦ ὁποίου τήν Ἐπιστολή εἶχαμε τήν εὐκαιρία νά μελετήσουμε στίς φετινές συνάξεις τῶν κύκλων μας.

Ἐνα ἀναλυτικό ὑπόμνημα σ' αὐτή τή

διδαχή τοῦ Ἀδελφοθέου, παράδειγμα τοῦ πῶς ἐφαρμόζει ὁ χριστιανός τήν ἀγάπη, ἀποτελεῖ ἡ ζωή τῆς ἁγίας Φιλοθέης, ὅπως μᾶς τήν παρουσίασαν ἐπὶ σκηνῆς οἱ μαθητές τῆς Ε' καί Στ' τάξεως Δημοτικοῦ τῶν Ἐκπαιδευτηρίων «ΕΛΠΙΔΑ», μέ τήν ὁμώνυμη θεατρική παράσταση. Εὐχαριστοῦμε καί συγχαίρουμε καί ἀπό τή θέση αὐτή.

Κλείνοντας τήν ἐκδήλωση ὁ πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος κ. Σ. Ξανθόπουλος ἀναφέρθηκε στή σοβαρότητα τοῦ ἔργου τῶν κύκλων μελέτης τῆς ἁγίας Γραφῆς καί τόνισε ὅτι στήν παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἡ μελέτη τῆς ἁγίας Γραφῆς προετοιμάζει τούς χριστιανούς γιά τή συμμετοχή στά Μυστήρια πού μᾶς ἁγιάζουν καί μάλιστα γιά τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Ἄς εὐλογήσει ὁ Κύριος καί τή φετινὴ σπορά χαρίζοντας πλούσια πνευματικὴ καρποφορία στίς ψυχές.

Έρωτηματικά προκαλεί δημοσίευμα που αναφέρει ότι στο Νεπάλ, πριν από τον καταστροφικό σεισμό των 7,9 Ρίχτερ, στις 25 Απριλίου 2015, κατασφάχτηκαν εκατοντάδες χιλιάδες ζώα.

Πρόκειται για τό τελετουργικό της ινδουιστικής θρησκείας των Χίντου. Οί γιορτές έγιναν προς τιμήν της θεάς Γκαντιμαί στο χωριό Μπαριγιαπούρ, κοντά στα σύνορα με την Ίνδία. Εκεί, μέσα σε ένα ιδιαίτερα «ένθουσιαστικό» κλίμα, στήθηκε τό μεγαλύτερο σφαγείο του κόσμου για δύο ημέρες. Μέ τεράστιες χατζάρες σφαγιάστηκαν βουβάλια, αγελάδες, κασίκες, πουλιά, ποντίκια και οτιδήποτε ζωντανό υπάρχει στή χώρα -300.000 ζώα περίπου- παρά τίς διαμαρτυρίες μή κυβερνητικών οργανώσεων για τήν προστασία των ζώων.

Τρείς ημέρες μετά έγινε ό καταστροφικός σεισμός, πού προκάλεσε πάνω από έννιά χιλιάδες θανάτους, δέκα χιλιάδες τραυματίες και τεράστιες καταστροφές σέ όλη τή χώρα και γύρω από αυτήν. Τό επίκεντρο ήταν στήν πρωτεύουσα του κράτους, στό Κατμαντού, όπου ίσοπεδώθηκαν κτήρια, μνημεία, οί δύο ναοί σέ σχήμα παγόδας του θεού Σίβα* κτλ. Κατά τούς σεισμολόγους ό σεισμός αυτός υπήρξε χειρότερος ακόμη και από άτομική βόμβα, έπειδή έχει έκλυθει 800 φορές πιά ισχυρή ενέργεια από τήν έκρηξη στή Χιροσίμα.

Πολλοί ανατολίτες τόν βλέπουν ως αποτέλεσμα τής Θείας Δίκης. Άλλοι πιστεύουν ότι ή φύση έκδικήθηκε μέ τόν δικό της τρόπο τή μανία του ανθρώπου νά σκοτώνει μέ ψυχρότητα κάθε είδους ύπαρξη. Καί άλλοι μιλάνε για «σημείο» του Κυρίου. Είναι πάντως γεγονός ό,τι, όπως μάς αποκαλύπτει ό λόγος του Θεού, «πᾶσα ή κτίσις συστενάζει καί συνωδίνει ἄχρι του νῦν» (Ρω 8,22).

Επιπλέον, στό πολύπαθο Νεπάλ, οί κάτοικοι, σύμφωνα μέ μία παλιά παράδοση τους, προσεύχονται για τή σωτηρία τους στίς μικρές έπίγειες θεότητες Kumari. Αυτές είναι κορίτσια προεφηβικής ηλικίας, πού επιλέγονται αὐστηρά καί θεωρούνται για τόν ινδουισμό εκπρόσωποι τής θεϊκής ενέργειας.

Ποιούς νά πρωτοκλάψει κανείς; Τούς νεκρούς -θύματα του σεισμού- ή τούς ζωντανούς πνευματικά νεκρούς; Ό Χριστός ήρθε νά μάς έλευθερώσει από τήν ειδωλολατρία καί δυστυχώς υπάρχουν σήμερα, μετά από 2015 χρόνια, συνάνθρωποί μας, οί όποιοι πορεύονται στό σκοτάδι καί όχι μόνον λατρεύουν είδωλα καί ανθρώπους, αλλά προβαίνουν καί σέ τέτοιου είδους θυσίες καί σφαγές, πού συνιστούν ανυπολόγιστη οικολογική καταστροφή!

Ό σεισμός, όμως, ανέδειξε καί μία άλλη τραγωδία πού προδίδει τή φοβερή σήψη

τῆς κοινωνίας μας: Πολλά ζευγάρια ἰσραηλινῶν ὁμοφυλόφιλων ταξιδεύουν στό Κατμαντού, γιά νά ἀποκτήσουν παιδιά μέ παρένθετες μητέρες, ἀφοῦ στή χώρα τους ἡ διαδικασία αὐτή περιορίζεται ἀπό τόν νόμο μόνο σέ ἐτερόφυλα ζευγάρια. Ἀσιατικές καί εὐρωπαϊκές χώρες ἀπαγορεύουν τήν ἐμπορική παρένθετη μητρότητα· στίς Ἑνωμένες Πολιτείες καί στόν Καναδά κοστίζει μέχρι καί 150.000 δολάρια, ἐνῶ στό Νεπάλ μόνο 30.000. Καί ὕστερα φταῖνε οἱ σεισμοί, πού πέφτουν οἱ ὀροφές στά κεφάλια μας! Πῶς νά ἀντέξει ὁ πλανήτης μας τόση ἀπόπτωση;

Ὅσο ὑπάρχουν φτωχά «Νεπάλ», θά ὑπάρχουν καί «παρένθετες μητέρες» γιά τήν «πολιτισμένη» ἔκφυλη Δύση. Ἔτσι, οἱ ὁμοφυλόφιλοι πῆραν -ἢ εὐστοχότερα ἀγόρασαν- τά μωρά «τους» καί ἐπέστρεψαν στό Ἰσραήλ, ἀφοῦ ἔστησαν ἀερογέφυρα, γιά νά διασωθοῦν 33 παιδιά μέ τούς «γονεῖς» τους. Οἱ Ἰσραηλινοί ἀποδεικνύονται μέ τόν τρόπο αὐτό ἄξιοι ἀπόγονοι τῶν ὑποκριτῶν προγόνων τους Φαρισαίων. Τό κράτος ἀπαγορεύει ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια νά τεκνοποιοῦν μέ παρένθετες μητέρες· ἐπιτρέπει, ὅμως, νά τά εἰσάγουν ἀπό τό Κατμαντού. Φυσικά, γιά αὐτά τά ἀθῶα πλάσματα ἡ μεγαλύτερη τραγωδία ξεκινᾷ ἀπό δῶ καί πέρα, καθῶς θά πρέπει στό περιβάλλον τους νά βιώσουν τό παρά φύσιν κατά τήν παιδική καί ἐφηβική τους ἡλικία.

Ἄς μήν ἀποροῦμε, λοιπόν, γιατί τόσο πολὺ προωθεῖται ἡ «μόδα» τῆς ὁμοφυλοφιλίας καί γιατί συντελεῖται τόση πλήυση ἐγκεφάλου μέσα ἀπό τά τηλεοπτικά κανάλια καί τά σχολεῖα. Μέσα σέ λίγα χρόνια ἐπικράτησε ἡ ὑποχρεωτική ἀποδοχή τῆς ἀνωμαλίας. Οἱ μαθητές ὑποχρεώνονται νά γράφουν ἀτέλειωτες ἐργασίες καί πρότζεκτ γιά τόν «ρατσισμό» καί τή... «διαφορετικότητα». Δέν σέεται μόνο τό Νεπάλ. «Σέεται» σήμε-

ρα συθέμελα καί ἡ ὀρθόδοξη Ἑλλάδα. Καί ὅσο γκρεμίζουμε τά θεμέλια, τά ἰδανικά μας, θά θερίζουμε «τραγωδίες» καί «θύματα».

Ἀναμφισβήτητα, οἱ σεισμοί, πέρα ἀπό τήν ἐπιστημονική προσέγγιση, ἀποτελοῦν ἕνα ἡχηρότατο ἀφυπνιστικό σήμαντρο στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Στόν Ἰώβ διαβάζουμε· «Ὁ σείων (Κύριος) τήν ὑπ' οὐρανὸν ἐκ θεμελίων, οἱ δὲ στυλοὶ αὐτῆς σαλεύονται» (9,6). Πράγματι, ὁ Θεός εἶναι πού ἐπιτρέπει τούς σεισμούς, γιά νά φτάσει ἡ φωνή τῆς δυνάμεώς του καί τοῦ θυμοῦ του στόν ἐθελούφλουντα, βαρυκάρδιο καί ὑπνώποντα ἄνθρωπο, νά τόν ξυπνήσει, γιά νά ἀκούσει τό μήνυμα τῆς σωτηρίας. Ἄν ὀλιγωρήσουμε, θά ἰσχύσει καί γιά μᾶς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πού ἀπηύθυνε σ' ἐκείνους πού τοῦ ἀνῆγγειλαν τί συνέβη μέ τούς Γαλιλαίους», τῶν ὁποίων τό αἷμα ἔμειξε ὁ Πιλάτος μέ αὐτό τῶν θυσιῶν· «Ἐὰν μὴ μετανοήτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολεῖσθε» (Λκ 13,3).

Μακάρι νά μήν ἀρνηθοῦμε τήν κλήση τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, πού ἐξασφαλίζει θαυμαστή εἰρήνη στίς καρδιές μας καί δέν ἀπειλεῖται ἀπό σεισμούς ἢ καταστροφές, ἀλλά μαζί μέ τόν Ψαλμωδὸ ἀναφωνεῖ· «Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις, βοηθὸς ἐν θλίψεσι ταῖς εὐρύνουσιν ἡμᾶς σφόδρα. Διὰ τοῦτο οὐ φοβηθησόμεθα ἐν τῷ ταράσσειν τὴν γῆν καὶ μετατίθεσθαι ὄρη ἐν καρδίαις θαλασσῶν» (Ψα 45,2-3).

Εὐ. Αὐγουστίνου

* (Δίμετρο ἄγαλμα τοῦ Ἰνδουιστικοῦ «θεοῦ» Σίβα Νάταρατζ, μέ τὴ γνωστὴ παράσταση τοῦ «συμπαντικοῦ χοροῦ», ἀποτελεῖ τὴν ἐξωτερικὴ «διακόσμηση» τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κέντρου Ἑρευνῶν Μοριακῆς Φυσικῆς, στὴ Γενεύη, τοῦ περίφημου CERN. Ὁ σεισμός ἐκδηλώθηκε ταυτόχρονα μέ τὴν ἑναρξὴ τῆς γιορτῆς τοῦ χοροῦ τοῦ θανάτου τοῦ Σίβα ἀπὸ τὴ μιά καὶ μέ τὴν ἐπανεκκίνηση τοῦ μεγάλου ἐπιταχυντῆ ἀδρονίων ἀπὸ τὴν ἄλλη).

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

**«Ὅλον συγκροτεῖ
τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας...»**

Τὰ γεγονότα πού διαδραματίστηκαν στή Γενεὺή τόν περασμένο Φεβρουάριο κατὰ τή συνεδρίαση τῆς Εἰδικῆς Διορθόδοξης Ἐπιτροπῆς γιὰ τήν προετοιμασία τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἦταν ὁμολογουμένως λυπηρά. Ἡ ἐπτάωρη ἐπιμονή τοῦ προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τήν ἀποδοχή καὶ τόν σεβασμό τῶν σεξουαλικῶν μειονοτήτων (ὁμοφυλοφίλων) ὁδήγησε σέ μία συμβιβαστική δήλωση, ἡ ὁποία φάνηκε ὅτι ἔκαμψε τήν ἀντίσταση πολλῶν (συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐλλήνων ἐκπροσώπων). Ἐντούτοις, ὑπῆρξαν κι ἐκεῖνοι οἱ ἱεράρχες (Ρωσίας, Μαυροβουνίου, Σερβίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας, Ρουμανίας) πού δέν ὑπέκυψαν στηριζόμενοι στή διδασκαλία τῆς ἁγίας Γραφῆς· «μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενικοῦται... βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι» (Α΄ Κο 6,9-10) καὶ ἡ γνώμη τους ὑπερίσχυσε. Ἡ θέση γιὰ τήν προστασία τῶν ὁμοφυλοφίλων δέν συμπεριλήφ-

θηκε στό τελικό κείμενο πού συντάχθηκε.

Δέν θά ἀφήσει τό ἅγιο Πνεῦμα τήν Ἐκκλησία του ἀποίμαντη! Θά ἐμπνεύσει καὶ θά ἀσφαλίσαι τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως, διότι Αὐτό «συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας», ὅπως τό βεβαιώνει ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία αἰώνων.

Γιὰ νά μὴν ξεχνιόμαστε

Τό θέμα τῆς ἱδρύσης Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στή Θεολογική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ. ἔχει κάπως περάσει στήν ἀφάνεια, χωρίς νά ἔχει ἐγκαταλειφθεῖ ἀπό τοὺς θιασῶτες του. Γιὰ νά μὴν ξεχνιόμαστε, λοιπόν, παραθέτουμε δήλωση τοῦ ἐπίτιμου προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Βασίλειου Νικόπουλου: «Ἡ ἱδρυση τμήματος ἰσλαμικῶν σπουδῶν μέσα στό Α.Π.Θ. δέν μπορεῖ νά γίνει, γιατί ἡ διδασκαλία τοῦ μουσουλμανισμοῦ ἀντίκειται στό Σύνταγμα. Ἡ ἀνεξιθρησκεία εἶναι κάτι τό ἐντελῶς διαφορετικό. Καὶ οὔτε τό Σύνταγμα καταστρατηγεῖ τήν ἀκαδημαϊκή ἐλευθερία, π.χ. στό μάθημα τῆς συγκριτικῆς θεολογίας μπορεῖ ὁ καθηγητής νά μι-

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

λάει γιά τόν μουσουλμανισμό, ἀλλά ὄχι νά διδάσκεται κατεξοχήν ὁ μουσουλμανισμός μέσα σέ μία θεολογική σχολή πού ἔχει ὡς κύριο θέμα τήν ἀνάδειξη τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης τῶν σπουδαστῶν της» (βλ. pentapostagma.gr).

Ἑλληνικό φιλότιμο

Ὁ ἀρχηγός τοῦ Γ.Ε.ΕΘ.Α στρατηγός Κωσταράκος σέ πρόσφατη ὁμιλία του στό Α.Π.Θ. τόνισε ὅτι ἐδῶ καί σαράντα χρόνια τουρκικά μαχητικά ἀεροσκάφη 2-3 φορές κάθε μέρα παραβιάζουν τόν ἑλληνικό ἐναέριο χῶρο καί ἀναχαιτίζονται. Κάθε τέτοια ἀναχαίτιση φυσικά στοιχίζει στόν ἑλληνικό στρατό, ἂν ὄχι ἔμψυχο ὑλικό (βλ. Ἰμια), σίγουρα κάποια ἔξοδα. Καθώς οἱ περικοπές γιά τίς ἀμυντικές δαπάνες φτάνουν στό 54%, ὁ στρατηγός ἐκπροσωπώντας τό σύνολο τῶν ἀξιωματικῶν τῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας, δήλωσε: «καί λεφτά νά μὴν ἔχουμε, θά βάλουμε ἀπό τήν τσέπη μας γιά νά πετᾶνε τὰ ἀεροπλάνα», ὥστε νά ἀναχαιτίζουν κάθε ἐπίβουλο τῆς ἑλληνικῆς κυριαρχίας καί νά ὑπερασπίζονται τίς διεθνεῖς συμφωνίες. Αὐτό λέγεται ἑλλη-

νικό φιλότιμο!

Ἀνατροπή

Οἱ γιατροί εἶχαν προειδοποιήσει τούς γονεῖς του ὅτι ὁ γιός τους δέν θα μπορούσε νά δέσει οὔτε τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν του. Ὡστόσο ἡ μητέρα του ἐστίασε ὄχι σέ ὅ,τι δέν μπορούσε ἀλλά σέ ὅ,τι μπορούσε νά κάνει ὁ μικρός Τζέικομπ. Μέ στοργή καί πίστη νίκησε τήν ἀναπηρία τοῦ γιου της καί ἀνέτρεψε τίς προγνώσεις τῶν γιατρῶν. Ἐτσι ὁ ἀμερικανός Τζέικομπ Μπάρνερ σήμερα στά 16 του εἶναι ἐρευνητής καί κάνει τό διδακτορικό του στήν Κβαντική Φυσική στό Perimeter Institute Waterloo, Ontario Canada. Εἶχε διαγνωστεῖ μέ αὐτισμό πρὶν κλείσει τὰ δύο του χρόνια, ἐνῶ οἱ γιατροί βεβαίωναν ὅτι δέν πρόκειται νά μιλήσει ποτέ. Ἐντούτοις, ἀναδείχθηκε παιδί θαῦμα μέ δείκτη νοημοσύνης 170, ἔχει παραλάβει ἤδη τό «Ἀπόλυτο διεθνές βραβεῖο» Giuseppe Sciacca καί ἔχει προταθεῖ γιά τό βραβεῖο Νόμπελ. Δηλώνει λάτρης τοῦ ἑλληνα φιλοσόφου καί μαθηματικοῦ Πυθαγόρα καί ὁμολογεῖ ὅτι ἂν δέν γεννιόταν ἀμερικανός θά ἠθελε νά ἔχει γεννηθεῖ Ἑλληνας!

«Η μάθηση γίνεται απόλαυση!»

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ

«ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ
ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310 67 87 45-7

Πρότυπος
Βρεφονηπιακός Σταθμός
«Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ»

Τμήματα: Βρεφικό
Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25
Ξηροκρήνη ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Τηλ. & Fax: 2310 554.698, 2310 521.001

http://www.apolytrosis.gr/web/guest/ekp_elpida

<http://www.pstheotokos.gr>